

Symboliek van de Hermetische Tarot van Memphis

Cursus van Henk en Mia Leene

Inhoud

Inhoud

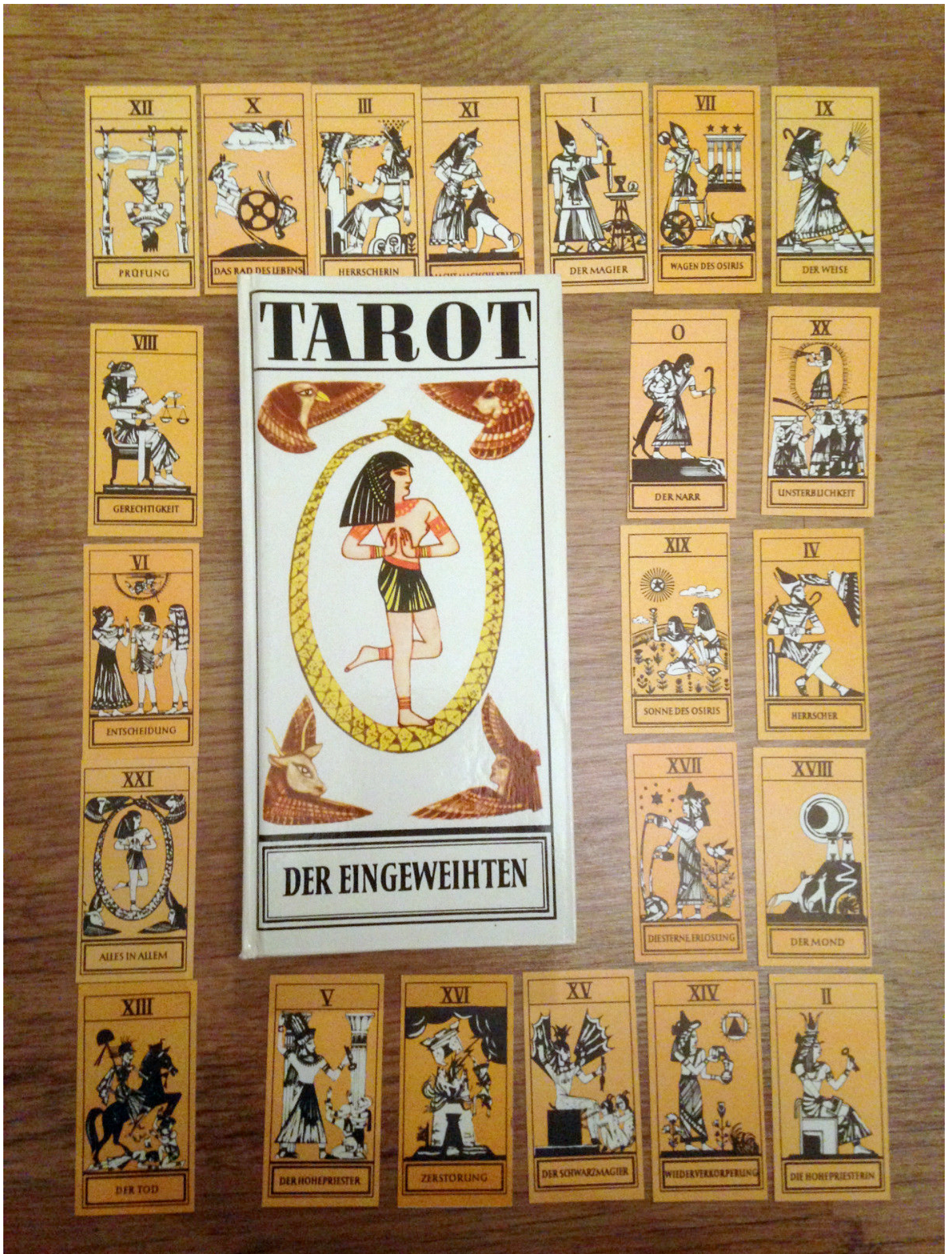
Voorwoord

1. Inleiding
2. De Dwaas (0)
3. De Magiër (1)
4. De Hogepriesteres (2)
5. Alles in Allen (21)
6. De Heerseres (3)
7. De Onsterfelijkheid (20)
8. De Heerser (4)
9. De Zon (19)
10. De Hogepriester (5)
11. De Maan (18)
12. De Beslissing (6)
13. De Wagen (7)
14. De Vernietiging (16)

Voorwoord

Dit document bevat de tekst van de cursus Symboliek van de Hermetische Tarot van Memphis. Henk Leene (1925) en zijn vrouw Mia Leene-Peddemors (1925-1994) hebben deze ontwikkeld in 1973 en hebben deze daarna meerdere malen verzorgd op hun landgoed Domaine de Sivas in Oze, nabij Veynes in de Franse Alpen. In 1969 richtte Henk Leene De Esoterische Gemeenschap Sivas op, die tot in de jaren negentig actief is geweest. Alle schriftelijke werken zijn online lezen op De Henk en Mia Leene Bibliotheek.

De Tarot-cursus werd gegeven aan de hand van de 22 kaarten van Joachim Winckelmann en Erich en Liesel Mutze, dat voor het eerst werd uitgegeven in 1949 onder de naam Tarot der Eingeweihten. De afbeeldingen op de kaarten zijn waarschijnlijk gebaseerd op de 22 reconstructie-tekeningen die Leo Sebastian Humer (1896-1965) maakte voor het boek uit 1931 van Woldemar von Uxkull (1898-1939) met de titel Die Einweihung im alten Ägypten. In dit document zijn de afbeeldingen van Humer opgenomen. In deze cursus worden niet alle 22 arcana besproken. Onderstrepingen in dit document zijn klikbare links.

1. Inleiding

Zonder ons te begeven op het pad van het intellectualisme willen we voor allen die geïnteresseerd zijn in een spirituele weg de methode blootleggen die de oude Egyptenaren geïnspireerd door Hermes Trismegistus volgden.

Hermes Trismegistus wordt gezien als de bron van alle alchemische wijsheid, de meester van de gnostiek, de vader van het woord.

Hij wordt vereenzelvigd met de Egyptische god Thot en tot op heden is men niet zeker van zijn historische aardse bestaan.

Wij zijn geneigd hem onder te brengen in de groep van Lichtzonen die volgens de legende op aarde neerdaalden en de mensen onderwezen in vele takken van kennis, waaronder het mysterie van de zielenbinding met het goddelijke licht.

Voor ons is geen enkel land de bakermat van de gnostiek of van de alchemie, de bakermat van een innerlijke wijsheid is slechts de individuele ziel, uit God geboren, in Chrestos ondergegaan en door de Geest van de Opstanding wedergeboren (het motto van de rozenkruisers).

Deze drievoudige realisatie keert terug in de leringen van alle eeuwen en zij is niet gevangen te nemen in één of ander dogma of in een landsreligie.

Hermes Trismegistus was één van de Lichtzonen, een ieder van hen heeft zielen onderwezen en hun leerlingen zijn over de gehele aarde verspreid; uit hen werden de grote boodschappers geboren, werden en worden de leidlieden geboren, die hun medemensen op de één of andere wijze inspireren.

Men kan niet zeggen dat alle Lichtzonen de aarde-mensen tot goddelijkheid aanzetten, maar de vonk van hun gevallen Licht heeft zich voortgezet in sommigen van hun leerlingen.

Uit die erfenis komt de onbevredigdheid van de spirituele mens, de gespletenheid van het menselijke wezen is het deel van de Lichtzonen.

Deze mens zoekt en zoekt en houdt niet op voordat hij de bron zelf gevonden heeft. Deze kan zich dicht naast hem bevinden dan wel in hem, in de leringen die hij bestudeert dan wel in de gesprekken die hij voert.

Maar zo'n mens dringt steeds verder door, hij dwaalt niet rond zoals men bij vele zoekers kan zien op een horizontaal, intellectueel of mystiek niveau, maar hij ruimt barricaden op en zijn denkland wordt steeds wijdsder en lichtender.

De mens is sinds onheuglijke tijden bezig, soms uit de beste bedoelingen barricaden op te richten tussen hemzelf en de oerbron. Deze opbouw van de barricaden is een gevolg van zijn verkeerde zoekers-methoden, omdat hij niet uitgaat van zijn zielsverlangen.

Ieder mens bezit een zoekend element, het is het gevolg van zijn vreemdelingschap op aarde en daarom is het niet zeker dat iedere zoeker noodgedwongen een spiritueel mens moet zijn.

De afbeeldingen op de muren van de Tempel van Memphis zijn later geworden tot de ons nu bekende Tarotkaarten, maar zij waren inwijdingsuitbeeldingen, volgens de leer van Thot of Hermes Trismegistus.

Zij werden door de priesters gebruikt om de neofiet te bepalen bij zijn gang op het terugkerende Pad tot het Licht of God.

Deze tekeningen werden, als gevolg van vervolgingen, door de priesters gekopieerd en meegenomen op hun vlucht.

Onder hen waren zigeuners, een volk van nomaden, begiftigd met een zeer oud weten, tot op heden kennis dragende van astrofogie en cartomantie.

De priesters die in het bezit waren van de kopieën, waren niet allen heiligen. In tijden van nood moet de mens bewijzen wie hij is, alsoo ook de priester, en onder hen zullen er beslist geweest zijn die hun kennis ten eigen bate aan gingen wenden, die zichzelf probeerden vrij te pleiten door middel van hun macht.

Gaat het niet tijdens alle vervolgingen op dezelfde wijze toe?

Onder de manicheeën vond men de verraders, onder de druïden waren er de overlopers, maar ook de zwakken; onder de katharen vond men hen eveneens en zo ook onder de gnostieken en de alchemisten, onder de ketters en de latere christenen.

Een mens blijft een mens en de omstandigheden dwingen hem te bekennen wie hij is! Dit gebeurt echter vooral bij degenen die de mogelijkheid in zich dragen om een proef te doorstaan.

Onderschat nooit de toespitsing van de omstandigheden, meen niet dat u gestraft wordt omdat u beproefd wordt, het tegendeel is dikwijls het geval.

De Tarot of de leer van Hermes was bestemd voor de door de priesters uitgenodigde neofiet. Toentertijd was er echter nog een oorspronkelijk priesterschap en een serieus neofietschap.

De decadentie, de popularisatie en de verwatering van de diepe waarden van het leven waren nog niet zover doorgedrongen als vandaag de dag!

Wanneer een priester iemand verkoos voor het inwijdingspad, dan stond hijzelf met zijn leven garant voor het welslagen van de neofiet.

U kunt nalezen in de geschriften van de essenen en de katharen; alle oude inwijdingsceremoniën waren strenger, principiëler en men kan wel zeggen doeltreffender dan heden.

Met het verloop van de tijden werd het goud van de inwijdingsgeheimen tot een klatergoud van uiterlijke ceremoniën.

Hoewel wij de hermetische Tarot uitvoerig willen behandelen, zodat u er persoonlijk wellicht baat bij zult kunnen vinden voor uw innerlijke rijping willen wij toch uitdrukkelijk zeggen dat wij ons absoluut distantieëren van iedere Tarotwaarzeggerij vanaf die uit de middeleeuwen tot die van onze moderne tijd toe.

Er bestaat GEEN Tarotspel met een gnostieke inwijdingsgraad, er bestaan slechts 22 hermetische afbeeldingen, heden de Grote Arcana genoemd, die zeer eenvoudig van beeltenis zijn en die slechts gelezen kunnen worden door een gnosticus, iemand die de hermetische leer kent.

Wij willen geenszins pretenderen dat wij voldoende innerlijke kennis bezitten om een volmaakte weergave te geven van de peilloze diepten van de hermetische uitbeeldingen.

Maar wij menen dat wij in staat zullen zijn een weergave van Hermes' wijsheid te geven die zeer nabij de oorspronkelijke bedoeling ligt.

Wij zijn niet gebonden aan een dogmatische leer, noch aan de wetten van de astrologie, noch aan enige andere wet van geheimhouding of belofte, slechts de innerlijke overeenkomst tussen de aloude hermetische zienswijze en de onze verleent ons het inzicht om door te dringen in de beeltenissen van Memphis zoals voor ons nog nimmer werd gedaan.

Alle literatuur geeft een facet en zij die zich uitsluitend baseren op de middeleeuwse Tarot raken altijd verward in het slop van de cartomantie.

De middeleeuwse Tarot is de Tarot van de kerkvaders, gekuist door hun zienswijzen en hun verdoemenis over iedere gnostieke lering.

Later worden aan deze middeleeuwse Tarot occulte symbolen toegevoegd, weer later kabbalistische gegevens en is momenteel de Tarot uitgegroeid tot een samenraapsel van allerlei stromingen.

Iedere stroom drukte er zijn stempel op. U kunt hiervoor de Franse, de Engelse en de Egyptische Tarot eens vergelijken, de landsaard is duidelijk merkbaar.

Onafscheidelijk in de Tarot zijn echter de vorm, het cijfer en de letter.

De vorm is de oudste manier van overdracht; Hermes is één van de boodschappers die begonnen met de goddelijke wijsheid in een beeltenis vast te leggen.

Voordat de vorm was, was echter de klank, het Woord, een woord dat nog niet door een teken kon worden weergegeven, maar dat later weerklank vond in een alfabet.

Op iedere kaart treft men een Hebreeuwse letter aan en hoewel wij twijfelen aan de authenticiteit van een combinatie kaart en letterteken, is het toch interessant te zien welke beeltenis bij welk woord aangepast werd.

Tenslotte bevindt zich boven iedere kaart een cijfer - ook een zeer oude overdrachtsmethode in de religieuze symboliek.

Tarot, numerologie en kabbala, drie oude overleveringen zijn tot één geworden.

Het moeilijkste te lezen is de hermetische beeltenis, omdat deze ouder is dan iedere leerstelling.

Het bestuderen van de Tarot kent een groot risico, namelijk dat men zich verliest in de interessante gegevens.

De studie van leringen is steeds riskant, omdat men doordringt in nieuwe gebieden en de mens is uit zichzelf nieuwsgierig, hetzij intellectueel hetzij spiritueel.

De verregerende ontdekkingsreizen in de gebieden van natuur en wetenschap brachten de mens waar hij zich heden bevindt en de geleerde is geïntrigeerd door de eigen studie, door de onontgonnen gebieden op zijn speciale terrein.

De steeds meer optredende specialisatie bewijst dit. In de religie treft men hetzelfde aan.

De religie is een studieterrein geworden en men vindt er momenteel talloze specialisten. Specialisten met een kleiner exploratie-gebied, maar met daarvan een exacter wordende kennis.

Het gevolg is dat mensen zich moeten verenigen om tezamen een groter studiegebied te kunnen bestrijken.

In de spiritualiteit is dit eveneens nodig. Wanneer kabbalisten, alchemisten, gnostici, tarotkenners en occultisten elkaars kennis zouden gaan uitwisselen dan zou er een kennis-concentraat uit voortkomen waaraan de mensheid veel meer zou hebben.

Want al deze studiegroepen grijpen terug naar één bron en ieders bewustzijn heeft zijn beperkingen.

Zou ieder zijn beperking herkennen en erkennen, dan zou de mede-studiegenoot deze kunnen opheffen en zo wordt de kennis rijker.

Wij spreken nu over studie; indien wij zouden spreken over innerlijk weten zou het echter ongeveer op dezelfde wijze kunnen gaan!

Ieder serieus spiritueel mens ondergaat een bewustzijns-groei en in deze groei kunnen zijn spirituele medemensen hem van dienst zijn.

De lichtzonen kunnen, wij zouden eigenlijk willen zeggen MOETEN, elkaar bijstaan, opdat uit hun midden de grootste geest hen allen verlichten kan.

Men draagt hout aan op de plaats waar het vuur zal worden aangestoken, nietwaar?

Hoe meer hout, des te meer vuur, dus licht.

Er is altijd één lucifer, of één tondeldoos die het vuur doet ontvlammen.

Zo moet u ook een groep mensen zien die tezamen een wijsheid belichten.

Allen dragen hout aan en leggen dit op de plek waar het vuur ontvlammen gaat en dan wordt de lucifer erbij gehouden en ieder ziet het vuur, het licht en warmt zich eraan.

De plek waar nu dit vuur aangelegd wordt is de Tarot, niet een plaats, een gebouw, een door muren omringde plek, maar een oude wijsheid.

Vanuit deze oude wijsheid, waaraan wij allen onze gedachte-splinter toevoegen, ontvlamt het vuur dat ook in onszelf brandt.

Daar waar geen hout wordt aangedragen, daar dooft het vuur.

Indien er geen weerklank gevonden wordt in de menselijke ziel, in zijn denken, in zijn hart, sterft het vuur uit.

Enkelen kunnen een vuur aanhouden, maar hun arbeid is dikwijls zwaar door hen die onbewust het vuur weer uittrappen.

De spirituele vuur-onderhouders zijn de erfgenamen van de lichtzonen en zij bewijzen dit doordat zij het Licht willen ZIEN, willen VOELLEN, willen HOREN branden.

Zij hebben geen behoefte aan monumenten, maar aan innerlijke rijkdom, aan tondeldozen die steeds opnieuw het vuur doen opvlammen.

Hun spirituele dorst gaat naar het licht uit, zo onbewust water en vuur tezamen voegende: hun dorst richt zich naar het LEVENDE water, waarin het vuur brandt.

De Tarot van Memphis is zo'n bron, hij gaat leven zodra men zijn diepten speurt, hij raakt uw innerlijke vlam en hij schenkt uw gedachte wijsheid en uw hart troost.

Niettemin zijn de afbeeldingen eenvoudig; het gaat er slechts om in hoeverre het bewustzijn van de neofiet deze beelden uit hun gevangenis van de lijnen tillen kunnen.

Uit het denken van Hermes vormden zich de lijnen en nu moet het denken van de neofiet deze lijnen weer terugvoeren tot hun uitgangspunt, de eenheid, de kern, de punt, de concentratie van het licht.

Deden de pythagoreeërs niet hetzelfde?

Een woord, een tekening terugvoeren tot de abstracte idee van de schepper.

Zo gaat het ook met de ziel van de mens.

Uit God geboren als een hemelse ziel, gevangen genomen in de vorm, in het menselijke ego, moet hij door Chrestos uit die vorm worden verlost, om hernieuwd geboren te worden in de Geest van God als een abstract zielenvuur.

Dit is de oerlijn van het geboren worden, het vorm aannemen en het HERboren worden.

U vindt deze lijn terug in de natuur en in de ware scheppingen van de mens. Slechts hij die scheidt en herscheidt neemt deel aan een eeuwig leven.

Meestal scheidt men iets en bewondert zijn werkstuk maar zodra het gevangen ligt in de vorm vraagt het om uit die vorm wederom te worden verlost. Zo is de levensgang der mensheid!

Uw denken en uw hart kreeg u om boven de begrenzingen van de vormen uit te stijgen; om de beeltenissen te bevrijden; om de woorden tot eeuwige klanken te voeren; om de cijfers tot hun verborgen taal terug te brengen.

Alles wat zichtbaar is, is gevangen, slechts de mens is in staat het zichtbare in het onzichtbare te tillen, MITS hij zich op het pad van inwijding ontwikkelt.

Hij kan zich ontwikkelen wanneer hij doorlopend hout aandraagt om het vuur aan te wakkeren, in hem, om hem, boven hem, beneden hem, zodat hij en zijn naaste volkomen verlicht zullen worden.

Dóór de gedachte die uit God is; dóór de intuïtie die uit God is; dóór het oerweten dat uit God voortkwam.

De waarachtig spirituele mens, de lichtzoon, komt uit God en gaat tot God; de weg daartussenin bestaat uit arbeid, arbeid voor het licht, arbeid voor het vrijmaken uit de vormen.

Hij, die waarlijk hunkert naar het LEVENDE water zal niet moe worden van deze arbeid, want zie, daar waar men werkt, daar is beweging.

Mogen deze woorden de inleiding vormen tot de individuele weg van de Tarot van Memphis.

[KLIC HIER VOOR DE BRON: De Hermetische Tarot van Memphis, Henk en Mia Leene](#)

[KLIC HIER AUDIO](#)

[KLIC HIER VOOR VIDEO](#)

2. De Dwaas - 0 -Hebreeuwse letter Shin

In een wereld vol wijzen valt de dwaas het meeste op; en in een wereld vol materialisten valt de dwaasheid van de spiritualist het meeste op.

Alle begin en alle einde begint bij de nul (0).

Het is het teken van een krachtveld, de eivormige beslotenheid; het is een teken van eeuwigheid, van eenheid en van neutraliteit.

Uit deze 0 kunnen zich de karakteristieke vormen; elk mensenkind komt uit een lichamenlijk 0, de eivormige baarmoeder; en moet spiritueel herboren worden uit het geestelijke krachtveld, de geestelijke baarmoeder van de Materia Mater.

De weg van de mens begint bij de nul en eindigt bij de nul, zijn weg voert hem door al die vormen en belemmeringen die ieder een beeld aannemen.

Hij, die inziet dat hij van niets tot niets gaat, wordt voor een dwaas aangezien, want de intellectueel georiënteerde mens meent dat de overwinning ligt in de lauwerkrans, in het aanbeden worden, in roem, macht, verdiensten.

Daarom schuift deze spiritueel onwetende mens kaart 0 van de Tarot heen en weer, hij weet hem niet te plaatsen en kent hem zeker geen ereplaats toe.

Niettemin bezat hij deze in de Tempel van Memphis en betekende hij voor de neofiet het grote abstracte niets, het opgaan in de eeuwigheid of het uitgaan uit die eeuwigheid tot in de beeltenissen van de stof.

Daarom noemt men deze kaart: de Dwaas. De ziel was dwaas om in de stof neer te dalen; de tot de absolute spiritualiteit terug-kerende mens wordt een dwaas in de ogen van zijn medemensen.

Deze voorstelling kan men terugvinden in alle gnostieke leringen en bij de alchemie: méént men het hoogste te hebben bereikt dan komt pas de werkelijkheid: het afscheid nemen van alles, het worden tot een dwaas.

Eer, roem, verdiensten en aanzien afgeven aan de ziel en terugkeren tot het stadium van de zogenaamde dwaasheid.

Er zijn slechts weinig mensen die de kunst van deze dwaasheid machtig zijn en die hun egobelangen durven op te geven, om te worden tot een 0, bij niemand geliefd, door allen bespot, dolende over de aarde als een vreemdeling, slechts vergezeld van een hond, de waker tegen boze geesten en de waarschuwer bij onraad.

Het symbool van de hond kent men een goede en een slechte betekenis toe, net zoals bij de Dwaas weet men er niet direct raad mee.

Men noemt hem de hellehond, de gids in de hel of ook wel een god, Anubis.

Op zijn rug draagt de Dwaas zijn zak met ervaringen voor de komende levensweg.

In zijn hand, de linkerhand van het hart, is de wandelstaf voor de weg van de eeuwigheid, de Hah.

De mens, die door de wereld een "dwaas" wordt genoemd, steunt op de ingevingen van zijn hart.

Voor hem grijnst de krokodil, in de Egyptische symboliek de weergave van de stoffelijke beproevingen.

Doch de hond, herinnering of intuïtie, waarschuwt hem en deze "dwaas" zal onder geleide van zijn hond en zijn staf de stoffelijke beproevingen moeten leren overwinnen.

Daarom is op de Egyptische kaart het hoofd van de dwaas naar beneden gericht en niet zoals bij de middeleeuwse, Franse en Engelse afbeeldingen omhoog geheven.

De "dwaas", aan het begin van zijn weg door de stof gaat omlaag, nog niet omhoog.

Hij is niet de dwaas die optimistisch, zingend en dansend door het leven gaat, zoals sommige afbeeldingen hem voorstellen, maar hij is een dolende pelgrim, zoekende naar steun voor zijn voeten, in gedachten verzonken, met een innerlijke blik op de hemelen gericht, inplaats van met een uiterlijke blik!

Van deze figuur gaat een ernstige bezonnenheid uit, hij is géén dwaas, hij is zich bewust van de komende gang.

Op deze wijze begint een spiritueel mens zijn levensgang en het is niet van belang welke menselijke leeftijd hij bezit.

In hem moet deze pelgrim, deze dwaas leven en de waarden van het de leven onderkennen.

Zonder deze "dwaas" bestaat er geen inwijdingsweg!

Zonder deze 0 valt alle schepping weg, de bron van alle leven verdwijnt en er is niets meer waaraan de beelden zich kunnen hechten.

Denkt u zich dit eens in. Wanneer de Oerkracht, God, de Motor van alle leven niet zou bestaan en de natuur in evenwicht zou houden, zou alles in elkaar storten. Zo ook met de weg van de Tarot, de weg van de spirituele mens.

Wanneer er voor deze mens geen Geest zou bestaan, die geestelijke Vlam om zich aan vast te houden, dan zou hij worden tot een beeld dat oplost en niet meer terugkeert, een begin met een einde.

Binnen de 0 is noch begin noch einde, er is die eeuwigdurende beweging, die door de grote allesomvattende Liefde levend wordt gehouden.

Daarom voegden de kabbalisten de Hebreeuwse letter Shin (sheen) aan deze kaart toe. Het is de letter van het vuur, de letter van Shiva en hij betekent: de doorlopende intelligentie.

Niet bij alle weergaven draagt de "dwaas" het teken van de Shin (sheen), want daar waar men de kaart verlegt, daar wisselt men de letters.

Maar het teken Shin (sheen) is juist. Het Vuur van het begin, het Licht aan het einde, het vuur van schepping en herschepping, een vuur dat niet met het aardse vuur te vergelijken is, maar vergeleken kan worden met het hemelse zout: water en vuur, levend water, reinigend vuur.

In deze "dwaas" brandt dit merkwaardige vuur, en daarom weet men geen raad met hem: men noemt hem passief en toch intelligent, negatief en toch impulsief, brandende met een lichtend vuur en toch onaantastbaar, onverstoortbaar!

Is dit niet de beeltenis van de werkelijk hunkerende ziel?

Zou dit niet de ideale voorstelling zijn van een zoekend mens? Onverstoortbaar zijn gang vervolgende, bewaakt door de stem van zijn intuïtie, niet schuwende de neergang in de stof, zijn moeilijke ervaringen, steunende op de reine intelligentie van zijn hart, te rade gaande bij zijn microcosmische rugzak, vol met opgedane ervaringen, zijn blik onafgebroken gericht op de weg voor hem, nooit afgeleid door spotters en honers.

Hoevelen van zulke dwazen zouden er op deze aarde rondlopen?

Zijn zij niet veeleer gelijk aan de voorstelling zoals de middeleeuwse Tarot, de Franse en de Engelse weergeven?

Angstig omblickende, aangerand door hun hond (Frans); optimistisch, onwetend en onschuldig, een lied zingende, dwalende langs berg en dal (Engels).

Zie het verschil!

De beeltenis van de Tarot ging met de onwetende mensen de mist in, zij kwam eruit te voorschijn als een spel, een vermaak voor zielloze lieden.

Deze dwaas van de hermetische Tarot is geen figuur om mee te spelen, maar om van te leren!

De oude kabbala vergelijkt hem met Shiva, het begin en het einde, en zo moet men hem ook zien.

De mens gaat een gang naar beneden en een gang terug omhoog. Allereerst is hij onbewust van zijn zielskracht, slechts op intuïtie en hartsverlangen gaat hij voort, maar allengs wordt hij zich bewuster van zijn beproevingen en gaat hij zijn zielekracht te hulp roepen.

Hij daalt in tot aan het moment waarop hij de vorm, de stoffelijke gebondenheid, positief van zich afwerpt, daarna gaat zijn weg omhoog, d.w.z. zijn weg wordt louter een zielenweg.

Wanneer de mens naar uiterlijk spirituele schatten zou zoeken, zou het beeld van deze dwaas hem moeten deprimeren, want als alle begin en alle einde in deze 0 besloten ligt, waar is dan de beloning, waar de verdienste?

Waar is die zo fel begeerde kroon van licht, die de neofiet soms meent te mogen ontvangen?

Niettemin zou het een voorrecht zijn wanneer de spirituele zoeker zijn gelijke vindt in deze dwaas.

Doch ook in de Tarot vindt hij zijn gelijke niet.

Men plaatst hem tegenover de Magiër, kaart nummer I, en groter tegenstelling bestaat er niet.

Toch zijn zij één. Zij vormen samen DE mens, innerlijk - uiterlijk.

De numerologie bewijst het reeds: Kaart nummer I ligt naast kaart nummer 0, tezamen vormen zij het getal 10, het getal van de volheid.

Iemand, die deze symboliek verwerpt kent de oude overdrachtstaal niet!

Zoals de mens tot een vorm stonde, opgetrokken uit de aarde, zo werd de klank tot een vorm: het woord, en werden cijfers tekenen van elektromagnetische vonken.

Iedere frequentie die onze aarde bereikt verstilt in een vorm, zoals gedachten vorm aannemen en impulsen zich uitdrukken.

Niets geschiedt er voor niets!

Zij die menen alle symboliek, alle tekens terug te kunnen wijzen naar de fantasie, weten niet waarover zij spreken.

Met de Lichtzonen daalden ook in: elektromagnetische trillingen van allerlei geaardheid, die zich bekend maakten onder allerlei vormen.

De mens ging spreken, hij ging denken, hij ging voortbrengen en hij kwam tot handeling.

Zijn gehele levensuitdrukking bestond uit: vorm, klank, kleur, beelden.

Uit het niets kwam hij en kwamen eveneens zijn voortbrengselen: woorden, cijfers, beeltenissen.

Hij omgaf zich met de trillingen en hun uitdrukkingen die bij hem aangepast waren.

Hermes schiep de Tarot-beeltenissen; tot vorm geworden hoge frequenties die de mens herinnerden aan een oorspronkelijke levenssfeer.

Na hem kwamen wijsgeren die zijn taal herkenden en voegden daar de hunne aan toe: originele kabbalistiek, originele numerologie, astroföie.

De dwaas en de magiër vormen DE mens en het cijfer 10, terwijl alle andere kaarten, in een cirkel geplaatst, met hun tegengestelden het getal 5 vormen.

Vijf is het getal van de ervaringen, microcosmische geboortestonden, het wedergeboren worden in een nieuwe fase.

Ook in De Alchemische Bruiloft van Christiaan Rozenkruis komt dit getal dikwijls voor, denkt u maar aan de 500 schepen die hij ziet verschijnen.

Het is niet nodig de hedendaagse kabbala en de moderne numerologie te bestuderen om tot zo'n inzicht te komen.

Het is slechts een vergelijking trekken tussen de leringen die uit één bron komen, en daar waar zij overeenstemmen, daar spreken zij één taal.

Er moet - wanneer men tot de vroegste bronnen doordringt - een universele taal te herkennen zijn.

Alle andere overdrachten vallen af, zij zijn zijwegen, spelen, zoals de Tarot een spel werd.

In iedere overdracht schuilt wel een stukje waarheid, maar men zoekt niet een stukje waarheid, maar DE waarheid en deze moet uit haar veelheid van vormen teruggebracht worden tot die alomtegenwoordigheid, de 0, het alles!

De dwaas gaat door al die beeltenissen heen en keert daaruit met wijsheid beladen terug en juist door deze wijsheid kan hij doen hetgeen hij MOET doen.

Hij komt tot dat universele: als ik alles denk te weten of te bezitten, ontdek ik dat ik niets weet en niets bezit.

En deze conclusie is de grootste dwaasheid in de ogen van de mensen, en de eenvoudigste wijsheid bij God.

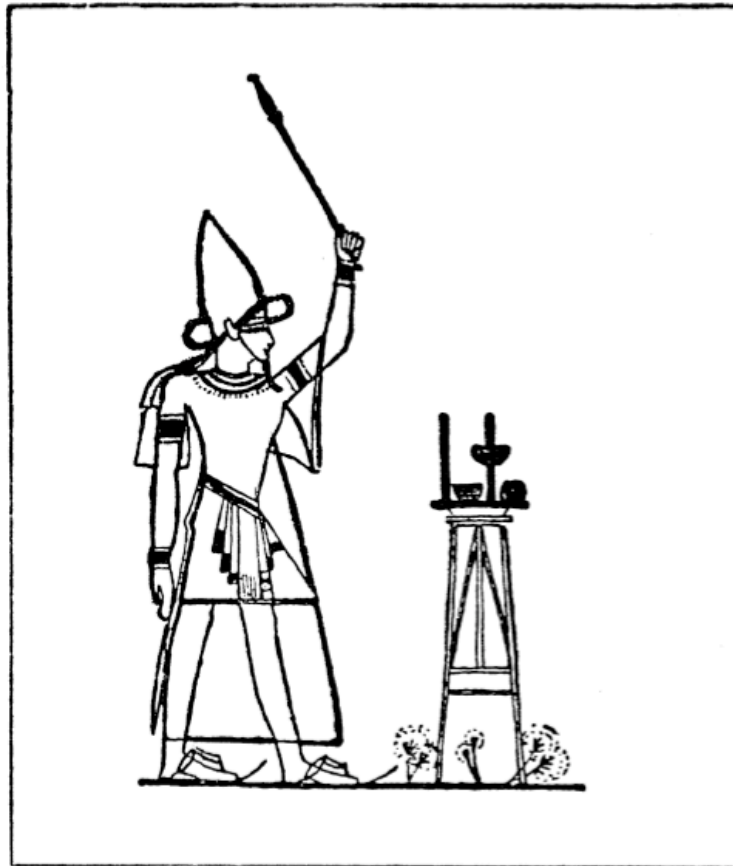
De spirituele zoeker die zich baseert op deze wijze dwaasheid kan zijn staf van het hart in de hand nemen, zijn hond - de intuïtieve bewaker - zal hem dan trouw terzijde staan en zo zal hij de eerste stap zetten op het Pad van Inwijding, omkleed door kaart nummer 1, de Magiër.

Slechts de waarachtige Priester is een dwaas en slechts de wijze dwaas is waarlijk een Priester!

Het lood wordt goud en daarom minacht het goud het lood niet, want het is zijn geboortegrond.

De dwaas vormt die mysterieuze Materia, de chaos uit zoutachtig water waaruit de hemelse mens geboren gaat worden.

Uit God geboren daalt hij neer en hij geeft zijn levensweg over aan de hulp die hij meekreeg: de intuïtie, de staf van het hart en het Geweten dat zijn levensvoedsel vormt.

3. De Magiër - De Tovenaar - Hebreeuwse letter Aleph (awlef)

De Dwaas begint zijn levensweg met behulp van zijn staf van het hart, maar hij wordt omkleed door de Magiër, het kleed van het denkvermogen.

Een Magiër is - in de beste betekenis - iemand die op basis van zijn denken en zijn wil een doorbraak tot het Licht bewerkt.

Wanneer de zoekende neofiet opgevangen werd in de gewijde tempelruimte, dan moest hij beginnen zijn denken te verliezen in de beelden.

Het gaat hier dus niet om intellectuele spitsvondigheid, maar het gaat om een scheppend denken dat vanuit de "dwaas" gestaltenis neemt.

Op deze wijze wordt de Magiër een Mercurius, zoals hij wel eens genoemd wordt, een Tovenaar, die bij de druïden Merlijn werd geheten.

Op zijn hoofd draagt hij de Atefkroon van Osiris, maar nog zonder de bekende vleugels; in zijn linkerhand draagt hij de toverstaf of de verbindingsstaf tussen vuur en aarde.

De Dwaas droeg de staf van het hart, in Egypte de "Hah" genoemd, het symbool van het eeuwige leven, de klop van het eeuwige leven, het hart van de eeuwige God.

Osiris, de Magiër, draagt de staf van het vuur en hij benut het zwaard van Michaël om het "beneden" te openen. Eveneens bezit hij de beker of de graal van het toebereide hoofdheiligdom (graal is symboliek voor een toebereid denken) en tenslotte herkent men

op de tekening nog het kristal van de alchemisten, waarbinnen de raaf opgesloten zit: de steen der wijzen.

Aan zijn voeten draait het rad van het leven; de magiër-dwaas staat aan het begin van zijn inwijdingsweg en er kan nog van alles gebeuren.

Hij is op de Egyptische Tarot echter afwachtende, zoals C.R.C. op de Dag voor Pasen: hij wacht op een teken.

Zo behoort zich de positief gerichte mens te gedragen: afwachtend, eigenlijk negatief in de ware betekenis van het woord.

Dit is een moeilijk begin, want juist voor de magische mens is het dikwijls moeilijk een afwachtende houding aan te nemen.

De waarachtige magiër luistert echter, hij luistert "met zijn vlees", zoals het Boek Henoch het zo schoon zegt.

Aan het begin van zijn weg moet de neofiet luisteren naar wat de magiër hem toefluistert. Deze fluistering komt tot hem via de dwaas en wordt geboren in zijn denken.

Uit zijn denken, zijn gedachte, schiet dan een vlam voort die hem aanzet tot de handeling.

De kroon van Osiris is toegesloten, zijn denkwereld is nog niet bevrucht, maar maagdelijk, zoals de dwaas rein is.

De middeleeuwse Tarot vermeldt dit door te zeggen dat de "lingham" van de tovenaar bewijst dat zijn denken onberoerd is.

Helaas wordt in het occultisme het oervuur in het denken dikwijls gelijkgesteld met het seksuele vuur en zo ontsluit men dikwijls de Tarotweg op geheel verkeerde wijze!

De oorzaak hiervan ligt slechts in het niet herkennen van de plaats van de dwaas: de reine geboorte uit de oermaterie, een zielenvuur.

Zonder het innerlijke bezit van deze dwaas wordt de neofiet waarlijk een misleidde door het aardse vuur, het seksuele vuur en wordt de zo beslissende scheiding een seksueel probleem.

De magische, alchemische Mercurius is degene die de dwaas een boodschap brengt en daarop wacht deze magiër, de dienaar van Mercurius.

Dit geschiedt nooit door middel van het seksuele vuur!

De magiër bezit geen driften, hij is de verstilde, geconcentreerde denker, zoals de dwaas de in zichzelf gekeerde pelgrim is.

Voor de door zijn lagere vuur gedreven tovenaard wordt de weg één smartelijke beproeving van desillusies en geforceerde overwinningen en tenslotte wacht hem niets dan de mislukking en keert hij zich af.

Daarom spreken alle occulte tarot-uitleggers zo graag over de 21ste kaart: Alles in allen. "Dat is de grootse overwinning, dat wacht ons, zo menen zij"

(nummer 22 is de dwaas, kabbalistisch en evenzeer de geestelijke wijsheid)

Dat is het einde.

O neen, de dwaas is het einde EN het begin!

De dwaas, die de minste is, zoals C.R.C. onder al die voorname magiërs en zoals het lood onder al die edele metalen.

En deze dwaas is zo rein en zo verheven dat zij die hem onrechtmatig zouden willen benaderen, vallen in de kuil die zijzelf gegraven hebben.

En zo ging het ook tijdens de inwijdingsceremoniën in Memphis en zo gaat het tevens op de levensweg van de neofiet.

Jaren, ja soms levens, kan de neofiet doende zijn om zich een doorbraak te graven om tenslotte te bemerken dat hij niets anders deed dan zijn eigen graf te graven.

Velen komen tot deze ontdekking - gelukkig.

Gelukkig wanneer zij tijdig hun nutteloze pogingen inzien.

Het getal één is als de toverstaf, een verbintenis van het boven en het beneden, maar hij moet gedragen worden door de 0, de dwaas aan zijn zijde, wil hij het hemelse vuur kunnen doorlaten en niet ondergaan in een vernietiging.

Daarom is het zo juist dat de dwaas de Hebreeuwse letter Shin (sheen) draagt, de letter van Shiva: Ik kom tot een opstanding of een verbreking!

Daarop wacht de Magiër.

De tovenaars van de middeleeuwse Tarot speelt met dit vuur, of hij bereikt niets of hij vernietigt zichzelf.

De Hebreeuwse letter van de magiër is de Aleph (awlef) en betekent: os, rund.

Het rund is het teken van geduld, vruchtbaarheid, kracht, totaal overtuigd van zichzelf.

Doch zijn intelligentie is nog toegesloten!

Hij kan vooruitstormen als een rund of voortsukkelen als een os.

Alles ligt nog verborgen in die toegesloten kroon van het denkvermogen.

De occulte Tarot uit de Middeleeuwen sluit zich prachtig bij de betekenis van het woord "os" aan, want hij geeft de tovenaars een hoed op als een lemniscaat, een liggende acht.

Een liggende acht is de beweging binnen de natuur, horizontaal, geboren worden, voortbrengen, sterven.

ZONDER aangeraakt te worden door het hemelse principe, zoals we dat zien in de cijfersymboliek van de staande 8.

De os is volkomen gericht op het "beneden". Wederom een bewijs dat hij de innerlijk, verborgen kracht van de dwaas niet bezit.

Op de Egyptische afbeeldingen staan geen lettertekens, maar ook deze magiër draagt een lemniscaat op zijn borst, echter met dit verschil dat er een verticale lijn vanuit omhoog gaat.

De lemniscaat is opgehangen aan het "boven".

Magie komt voort uit een concentratie van ziele- dan wel ego-fluïdum.

De magie die de magiër gaat benutten onttrekt hij aan de dwaas, hoe vreemd dit ook klinken mag en daarom werd deze dwaas altijd voorgesteld als een negatieve kracht, een schenkende.

De Aleph en de 1 zijn gelijk aan de witte stier, de voortplanter; hij komt voort uit de zee, zoals de Griekse mythologie zegt.

De zee van de chaos, de oermaterie brengt deze "os" of magiër voort en dan kan het verdere verloop goed worden!

De magiër staat rechtop in het leven, d.w.z. hij gaat niet gebukt onder angsten en zorgen, want hij heeft zijn gehoor toegesloten voor klanken, slechts de hemelse klank kan hem bereiken.

Een magiër, die werkelijk iets doorgeven wil in bevrijdende zin behoort dan ook een positief vastbesloten mens te zijn, "still going strong", want hij volgt klanken en instructies die de buiten-staanders niet kennen en die de bespotters van de dwaas zotte wartaal lijken.

Iemand die zich laat inspireren door een dwaas is immers de aandacht niet waard?

Hoe gaat dat in onze wereld?

De waarachtige magiër wordt bespot, de dwaas wordt gehoond en de tovenaars, de spijtmakkers, die zich uitsluitend baseren op een horizontaal vuur, een vruchtbare aardse inspiratie, worden gevolgd.

Hetgeen van beneden is zoekt het beneden en hetgeen vanboven komt, zoekt het boven.

Zo gaat het ook hier!

In deze magiër moet reeds de overwinning besloten liggen, alle kracht om de beproevingen te ontmoeten, moet hij bezitten.

U kunt het ook zien als een David, die zijn "kleine kracht" aanwendt om een Goliath - eveneens in hem - te verslaan.

Het is niet zo dat slechts de man een magiër kan worden. Magie is een vuurkracht, vandaar dat deze door een mannelijke figuur wordt uitgebeeld.

Maar ook de vrouw kan een magiër worden en dan is zij de zieneres, de ontsluitster van spirituele verten.

In ieder mens leven zowel het mannelijke als het vrouwelijke principe en zo zal dus in de neofiet de beide stromen ontsloten moeten worden: de magische vuurkracht van de magiër en de verbeeldende inspiratie van de Hogepriesteres.

In de Tarot is de Hogepriesteres kaart nummer 2 voorzien van de Hebreeuwse letter Beth (bayth).

Deze Hogepriesteres speelt een mysterieuze rol in de inwijdingen.

Zij is geen dienaar van de magiër, noch een vrouwelijke verleidster, maar zij is een zelfstandige macht.

De Hogepriesteres vormt met de Dwaas en de Magiër eigenlijk een drie-eenheid: geest (magiër), ziel (dwaas) en lichaam (hoge-priesteres).

Zo althans is de lichtvaardige zienswijze.

Het lichaam van de neofiet heeft steeds een lagere rol te vervullen in de inwijding. U weet zelf hoezeer de spirituele betweters fulmineren tegen dat "lagere" vlees doch dan bedoelen zij altijd de lusten van het ego.

De hogepriesteres symboliseert echter een ander lichaam, een etherisch lichaam, lichtend door de kracht van de ziel, want het vleselijke lichaam is van generlei betekenis op het Pad van de inwijding en diens zogenaamde "lusten" zijn bij de magiër en bij de hogepriesteres en de dwaas niet bekend.

Daarom vechten zij er niet tegen zoals zo menigvuldig in de literatuur van de spiritum lanficummakers vermeld wordt.

De hogepriesteres is net zo rein als de magiër en de dwaas, en zij draagt haar kroon met dezelfde betekenis: zij is waardig bevonden tot inwijding.

Haar "kroon" is geopend, d.w.z. haar verbeelding is werkzaam, ontvankelijk, zoals dit hij Isis in de Egyptische inwijdingen het geval is.

Zij gaat, evenals de magiër, een verbintenis maken, maar zij doet het met de sleutel, de sleutel tot het verborgene beneden.

Zij gaat de dwaas en de magiër vergezellen op hun weg naar het dal beneden en zij houdt het Boek des Levens gesloten, het is nog een geheimenis.

Haar heilige Verbeelding houdt zich nog toegesloten, deelt deze nog niet aan de magiër mede.

Haar rechterhand, de hand van het denken, houdt het Boek dicht, sluit deze natuurkracht af, maar met de linkerhand des harten opent zij de weg omlaag.

Evenals bij de dwaas en evenals bij de magiër speelt de linkerzijde de grote rol: de linkerzijde is de ontvankelijke kant, de kant der "dwazen", de bespotten en de onkundige kant.

Niettemin bedienen de drie voornaamste personen in de inwijdingsleer van Hermes zich van de linkerhand.

Die man is "links" zegt men in de volksmond en dat wil zeggen: onhandig; (hij is "link", zegt men als iemand geslepen is)

In vroeger tijden werd de linkerhand en de linkerkant gezien als het "kwade".

Tot aan de dag van vandaag is daar nog iets van blijven hangen.

De linkerzijde ontvangt het licht, de rechterzijde draagt het licht uit.

Links of rechts kunnen niet zelfstandig zijn.

Zoals de man niet de meerdere van de vrouw is, zoals velen geloven, zo is het ontvangende principe niet minder dan het schenkende principe.

Beide bewegingen behoren tot de ademhaling van het leven.

Deze ademhaling wordt gebruikt op het Pad van Inwijding, en de dwaas wordt omkleed door een wezen dat gebonden is aan die ademhaling.

Zodra de neofiet één kaart van de Tarot uitsluit, is hij gedoemd te mislukken bij zijn pogingen.

Hij mag over géén van de fasen minachtend of laatdunkend denken. De werkelijke magiër en de waarachtige hogepriesteres doen dit ook niet, want zij zijn allen één wezenheid. Zij komen allen voort uit de 0, de oerbron en zij zullen door al die vormen of bemoeienissen héén moeten gaan om die volmaaktheid van de nul weer te bemachtigen.

Wanneer de neofiet zich concentreert op de beeltenis van de hogepriesteres, dan moet hij een inspiratie ondergaan.

De magiër-in-hem moet in beweging komen en op Isis, de hogepriesteres toeschrijven.

Zijn wezen moet naar haar uitgaan, hij moet zich openen en haar in zich opnemen.

De confrontatie met de magiër geeft de neofiet moed en kracht; de confrontatie met de hogepriesteres schenkt hem beweging, innerlijke ontroering, als een onderdeel van een ontwakende Verbeelding.

Indien er één grote vergissing is gemaakt ten opzichte van de Tarot en de inwijding, dan is het wel tegenover deze kaart van Isis, de hogepriesteres, die in de middeleeuwse Tarot wordt afgebeeld als de "Pauzin".

Een pauzin met een volkomen afgedekt hoofdheilighdom, een open boek in de rechterhand en een verkeerd gerichte sleutel in de linkerhand.

Zou in de neofiet zijn ontvankelijke zijde werken als deze pauzin, dan zou hij rustig kunnen ophouden met zijn streven, want het resultaat zou nihil zijn: slavernij aan de pauzin, slaaf van moeder natuur, een dol draaiend radertje in een dol geworden rad van avontuur.

Met deze kaart van de hogepriesteres die veranderd is in de pauzin, is de Inwijding van de Tarot waarlijk een "spel" geworden.

Een spel vol jokers!

4. De Hogepriesteres - 2, De Pauzin, Hebreeuwse letter Beth (bayth)

De heilige Verbeelding is een noodzakelijke werking om tot creatie te komen.

Uit de verbeelding ontstaan ziekten, maar ook heiligheden.

Een kenmerk van onze tijd is wel dat men de mens zijn verbeelding ontnemt; het kind wordt geremd in zijn beeldende vermogen, vooral door de televisie en de stripverhalen.

Indien dit doelmatig geschiedt mist het kind op latere leeftijd, soms zelfs al in de jeugd, iedere mogelijkheid tot zelfstandig denken, tot abstract scheppen.

Juist dit abstract scheppen is onmisbaar voor de spirituele ontwikkeling van het kind en de mens.

Een streng dogmatische religie ontnemt de mens eveneens zijn verbeeldingskracht. Zij vormt zelf beelden en zo krijg je een religieus stripverhaal waar de mens zich aan vastklemt en waarvan de beelden hem niet meer verlaten.

De verbeelding verbreekt de mentale begrenzingsen; een gemis aan verbeelding sluit de mens op in zijn gevangenis van het beïnvloede denkvermogen.

Er zijn mensen die zich aan uiterlijke feiten houden en er zijn mensen die de bron zien waaruit de feiten ontstaan.

De eerste mens mist beeldende kracht, dat wil zeggen werkzaamheid van de hogepriesteres; de tweede mens laat de hogepriesteres haar arbeid doen.

Nu is het natuurlijk begrijpelijk dat de verbeelding afhankelijk is van zijn inspiratie: hogepriesteres OF pauzin.

De hogepriesteres is een zelfstandige magische kracht; de pauzin is een gebonden natuurlijke kracht.

De hogepriesteres heeft een intuïtief beeldend vermogen; de pauzin is instinctief, natuurdwangmatig.

Het is niet verwonderlijk dat de loop der religieuze geschiedenis de hogepriesteres omvormde tot een pauzin, want van de hogepriesteres is het gevaar te duchten.

Zij fulmineert tegen gevangenschap, zij sluit nooit een onmogelijk schijnende mogelijkheid uit, kortom zij weet intuïtief dat hetgeen zij gelooft op een feitelijke waarheid berust, die echter niet zichtbaar kan zijn voor de aardse zintuigen.

De pauzin reflecteert uitsluitend hetgeen binnen de natuur werkelijkheid is en daarom siert haar hoofd zich met een maansymbool.

Isis, de hogepriesteres, kent de geopende lotus als hoofdtooi, het symbool van de reinheid van de ziel die zich opent voor het licht.

In de linkerhand van de pauzin bevinden zich de sleutel met de baard naar boven en een kruis, beide zijn omgekeerd evenredig gehouden met de symboliek van Isis, bewust dan wel onbewust.

De troon van Isis is een vierkant, getooid met de Hah, de staf van het hart of van de eeuwigheid.

De troon van de pauzin is versierd met een zwarte sfinx, men zegt het symbool van geheimenis, maar deze kan ook het symbool van vernietiging vertolken.

Nu zijn de sleutel en het kruis later toegevoegd, de oudste weergave van de middeleeuwse Tarot ziet de hogepriesteres nog primitiever: een pauzin-figuur met een geopend boek en een geheel afgesloten hoofdheilgdom.

U kunt dit in overeenstemming brengen met de verplichte hoofdbedekking die sommige religies hun vrouwelijke leden voorschrijven.

Daar waar de verbeelding wordt gedood, daar is de mogelijkheid tot individuele spiritualiteit absoluut verkeken.

Zoals de oude middeleeuwse Tarot van de magiër een soort kermisgoochelaar maakt, zo maakt zij van de hogepriesteres een dogmatische leidster, een wezen dat haar oorspronkelijke taak niet meer kent, maar uiterlijke wetten volgt.

Deze kaart draagt het nummer 2 en de letter Beth (bayth).

Twee is het getal van samenvoeging en in de kabbala is het 2e Pad het Pad van de zich openbarende Geest, de Wijsheid.

Heilige Verbeelding schenkt wijsheid die niet op uiterlijke wetten stoelt, maar zich uitsluitend richt naar de intuïtieve zielekracht.

De Hebreeuwse letter Beth (bayth) draagt de symboliek van Thuis, het ingaan in een Tehuis van de Geest.

De heilige Verbeelding brengt de magiër inderdaad in een veld van de geest, een oorspronkelijk Tehuis van goddelijk denken.

Zonder deze hogepriesteres slaagt hij er niet in contact met het abstracte denkveld te krijgen.

Daarom is Isis gezeten op de troon die de eeuwigheid symboliseert, eeuwigheid door de staf van Hah en realiteit door zijn vierkante vorm.

Iemand, die Isis tot de zijne maakt, bezit de sleutel tot het geheimenis en de wijsheid uit het Boek des Levens.

Maar hij spreekt daar niet over.

Isis ziet de magiër op zich toekomen en daarom mag zij nooit gesluierd zijn, want hij die haar ontmoeten gaat is nooit een falende, nooit een spitum lanficummaker, maar altijd DE magiër.

Isis is niet te overmeesteren door wil of geweld, zij trekt zich terug, zij lost zich op in nevelen, zoals de Hoge Verbeelding zich terugtrekt van de neofiet, die zich uitsluitend op zijn ego-wil en zijn ego-kracht baseert.

Slechts de pauzin schikt zich naar de wil van het ego naar de macht van de tovenaar of de goochelaar.

Zij gaat dezelfde weg als hij en daarom mist zij de gaven van Isis en komt de neofiet met haar niet waar hij werkelijk zijn moet.

Pauzin en tovenaar worden egocentrische magie en egocentrisch mysticisme, ontaardende in alle vormen van occulte, zwarte magie en exaltatie.

Onder de druk van de pauzin verbreekt men de zichtbare begrenzingen en komt men in het onzichtbare gebied van DEZE natuur.

Hierdoor ontstaan helderziendheid, overgevoeligheid, medium-schap en alle vormen van negatief zienschap.

Dan is de neofiet inderdaad de slaaf geworden van de magische kracht van de pauzin, want hoe weinigen komen er los van zo'n een vernietigende begaafdheid?

De hoge verbeelding is deze mens niet slechts ontvallen, maar bij hem werd Isis veranderd in de pauzin en dat leidt tot verslaving als bij drugs en tenslotte tot velerlei vormen van krankzinnigheid.

De magiër is de slaaf van niemand, maar ook de hogepriesteres is de slavin van niemand; zij zijn elkaars gelijken en elkaars noodzakelijke samenspelers.

Links en rechts - negatief en positief zijn elkaars tegenpolen en op een weg van Inwijding moeten zij beiden een harmonische arbeid afleveren.

Alle tegenzin tegen het rechtse of het linkse, de verachting dan wel de haat voor de man dan wel de vrouw komen voort uit een innerlijke onevenwichtigheid en een totaal onbegrip van de natuurlijke en spirituele wetten.

Innerlijke onevenwichtigheid is angst; angst door een ervaring waarin men is blijven steken en waarbij men zichzelf heeft gepantserd.

Angst is een dikwijls onoverkomelijke drempel op de weg van geestelijke Inwijding; de hogepriesteres schenkt de mens soms angst, omdat zij hem confronteert met een microcosmisch verleden, met de rugzak van de dwaas.

De pauzin doet dit niet, zij doet helemaal niets, maar laat zich leiden door impulsen, instincten, die voortkomen uit machtswellust.

De hogepriesteres wéét dat zij de magiër of de neofiet beproeft, want er komt altijd een ogenblik waarop, de heilige Verbeelding tot een innerlijke ontmanteling voert en daarom is Isis ongesluierd, openhartig, rein, maar stilzwijgend.

De occulte Tarot heeft de pauzin nog allerlei occulte symbolen toegedacht. De neofiet moet deze allereerst leren lezen voordat hij haar tempel kan binnengaan.

In de Hermetische leer is Isis echter de eenvoud zelf: de magiër moet slechts de sleutel in ontvangst nemen en in staat zijn het Boek des Levens te leren lezen.

Het Boek des Levens is als het geheimenis van de oorspronkelijke Natuur; iedere alchemist weet dat in dit geheimenis het Pad van Inwijding ligt opgetekend.

De natuur is niet verdoemd in de wijsheid van de gnostieken, maar zij is de tijdelijke dochter van de Goddelijke Natuur en momenteel is deze dochter ziek, zoals de mensheid ziek is geworden en zoals zij versteend door gemis aan innerlijke Verbeelding.

Zij wordt steeds verder de weg van de saturnale verharding opgeleid, zodat zij tenslotte "dood" zal zijn voor de geest.

De spirituele mens die dit nog niet ziet, moge hij leren lezen op de open bladzijden van dit Boek des Levens.

Dat wat de mens niet bezit, kan hij aan zijn kinderen niet doorgeven en zo groeit er momenteel een generatie op van verbeeldingsloze mensen, creatiefloze schepsels, slaven van een goochelaar en een pauzin.

De goochelaar is het intellect, met al zijn uitwassen, de pauzin is de vergiftigde verbeelding, geworden tot in de vorm gegoten afbeeldingen, een dode verbeelding zonder creatief vermogen.

De gnostiek kent geen ingewikkelde symboliek; zij kent slechts eenvoud, een enkele beeltenis draagt een wereld van wijsheid in zich.

Kijkt u maar naar de Egyptische Tarot, zij is ontroerend van eenvoud en direct treffend door haar wijsheid.

Alle ingewikkelde theorieën, symbolen, uitleggingen ontstonden op de occulte weg omlaag, omstandigheden werden ontvlucht door uitwegen; beproevingen werden teniet

gedaan door leugens; de waarheid werd bedekt door een bombast van klederen, in allerlei symbolische kleuren.

Uit deze bedrieglijke imitatie groeiden de uiterlijke religies, het uiterlijke oog bekorende door hun kleurenpracht, hun schittering, hun rijkdommen en hun praalzucht.

Het occultisme - in zijn huidige vorm - is een pralende leer; de neofiet zoekt macht, kennis, bezit, bewijzen van zijn graduele staat.

Wat zoeken de Dwaas, de Magiër en Isis?

De dwaas wéét nog niet wat hij tegen zal komen, maar is voorbereid op alles, en daarom is hij dwaas en arm en vraagt niets voor zichzelf.

De magiër zoekt niet, hij wacht.

Isis wacht op haar beurt op de klank van de magiër, op het teken van zijn staf, op de trilling die ontspruit uit zijn innerlijk wachten.

Dit is nu het stadium waaraan alle grote persoonlijkheden, de vuurtypen een hekel hebben: de magiër wacht op Isis en Isis wacht totdat de magiër zich tot haar keert.

Dit alles geschiedt binnen de innerlijke tempel, in de stilte van het individuele heiligdom, dat de dwaas meedraagt, anders zou hem de moed tot zo'n weg ontbroken hebben, dat de magiër de kracht schenkt tot wachten en tot overgave aan Isis en dat Isis de openhartigheid en de angstloosheid schenkt om de magiër open en vrij tegemoet te blikken.

Zij vreest geen gevaar, want dit bestaat niet voor haar!

Alle drie de figuren worden beschermd door een innerlijke kracht, de kleine kracht van David, en zij tonen dit duidelijk, zoals de intuïtieve waarnemer kan constateren.

Naast hen zijn de occulte Tarot-figuren protserig, onwetend, oppervlakkig en doelloos.

Wanneer een mens hunkert naar een oplossing voor zijn spirituele problemen dan kan men hem niet helpen door hem een in-gewikkelde theorie voor te leggen.

Zulk een mens vraagt om een bevrijding uit zijn gevangenis; hij heeft soms slechts één woord, één voorbeeld nodig om hem uit zijn pijn te verlossen.

Het moet vrede schenkend en innerlijk verrijkend zijn geweest om door de tempelgang te lopen waar de beeltenissen van de Tarot waren weergegeven, want iedere beeltenis straalt een trilling uit, een heiligende trilling, ziele-balsemend.

Zo vulde zich deze ruimte met een spanningsveld waarbinnen de neofiet in zijn Verbeelding de gehele Terugweg voor zich zag.

In zo'n moment - u weet het waarschijnlijk zelf - vallen angst, zorgen, moeilijkheden van de mens af en wordt hij de dwaas.

De dwaas die terug wil naar zijn Tehuis, die iedere verschrikking durft tegentreden, die afscheid neemt van bezit, eer en aanzien en die vanaf dat ogenblik een eenzame, een eenling wordt temidden van een wereld vol betweters.

Voor deze dwaas zijn de beeltenissen van de Tarot aanwijzingen, waarschuwingen en leringen.

In de magiër herkent de hogepriesteres deze spirituele dwaas en daarom reikt zij hem de sleutel van verre!

De pauzin weet nog niet wat er komt, zij is afwerend, houdt alles zelf vast, kortom zij twijfelt en de twijfelaar werpt zich op uiterlijke macht, op uiterlijke feiten, op de bezittingen van de magische occulterij.

De magiër bezit innerlijke adeldom, daarvoor behoeft hij zich niet te sieren met de uiterlijke protserige symboliek van zijn dogmatische macht.

De innerlijke kracht maakt de mens maar al te dikwijls uiterlijk arm, maar geestelijk rijk.

Deze geestelijke rijkdom, die de wereld een dwaasheid is, wordt niet geteld door de goochelaar noch door de pauzin, zij zoeken beide niets anders.

De sfinx op de troon van de occulte pauzin vertelt van haar gevaarlijke macht: zij verslindt degenen die zich aan haar overgeven.

In de legende was de sfinx het mysteriedier dat allen verslond die haar vragen niet juist konden beantwoorden.

De pauzin stelt vragen, eist, zoals uiterlijke wetten eisen en drukken en indien nodig vernietigen.

Isis eist niet - zij schenkt.

Maar slechts zij kan zich de weelde veroorloven om openhartig te schenken omdat zij de magiër ZIET.

Bij Isis is geen vernietiging bekend, zoals zij met een falen geen rekening houdt; alles aan haar is vastbesloten, zeker, onaantastbaar.

Dezelfde eigenschappen als bij de dwaas, die vastbesloten zijn weg kiest en de magiër die positief wacht.

De twijfelaar kan iets nieuws ontdekken, maar hij is NOG niet de arme dwaas, hoogstens probéert hij de weg van de dwazen.

Maar waar hij zal eindigen weet hijzelf nog niet.

De dwaas van de Hermetische Tarot wéét dit wel!

Moge u, neofiet, dezelfde positieve beslotenheid kennen!

5. Alles in Allen - 21 , Hebreeuwse letter Tav (tahv)

Middeleeuws: de Wereld

Tegenover de hogepriesteres staat de kaart die verondersteld wordt het Goede Einde van de Tarot voor te stellen.

Inderdaad is dit een prachtig einde: Isis omsloten door de slang met de staart in de bek, maar dit einde is niet bestemd voor de neofiet, zoals wij hem kennen, de mens van deze natuur.

Deze Isis stelt het hoogste aanzicht van zichzelf voor: een krachtveld van de slangen, voortdurend belevendigd door zichzelf, door de eigen kracht.

Beide handen, links en rechts gebogen naar het hartheiligdom, het hoofd nu onbedekt, geheel en al vrij om zowel de indalende als de uitgaande stromen te ontvangen.

Haar rechterbeen is nu op de slang geplaatst, een positieve geladenheid vanuit de slang van de wijzen, in zichzelf, is haar voortdurende bezieling.

Deze slang is het symbool van Hermes, de staf van het harten, de staf van de slangen, de slang van de wijzen.

U weet dat menige leer deze slang vergelijkt met ons ruggemerg, waarbinnen de opgaande en neergaande elektromagnetische kracht ons het leven schenken.

De slang speelt een belangrijke rol in mythologie, religie en legende, zowel in het oosten als in het westen.

Op de kaart heeft men Isis ook nog omgeven door de vier mysteriedieren: adelaar, de leeuw, de stier en de engel.

De adelaar der luchten, de leeuw van het vuur, de stier van de aarde en de engel van de reine etherische wateren.

In de Egyptische mythologie kende men andere symbolen om de vier elementen aan te duiden vermoedelijk is de weergave hier enigszins verdicht.

Deze Alles in Allen is echter zuiver abstract: het is de geestelijke Adem, die in allen moet zijn en die tenslotte alle figuren van de Tarot weer tot één maakt: één in de Fohatkracht van Isis.

U ziet dat deze Alles in Allen-kaart uitgebeeld wordt door een vrouw; door de vrouwelijke ontvankelijkheid van de ziel bereikt de neofiet uiteindelijk weer de 0, zoals deze ook door de slang wordt aangeduid.

Daarom is het juist dat men de kaarten van de Tarot in een cirkel of een 0 legt, beginnende bij de Dwaas en eindigende bij de dwaas.

Steeds twee kaarten tegenover elkaar plaatsende, twee fasen, een zielenfase en een aarde fase; een indalende en een opstijgende periode.

De eerste is bedoeld om de ziel tot rijpen te brengen, de tweede is bedoeld als een ziele-ontstijgen.

In het Alles in Allen is de ziel ontstegen, maar dan ook slechts de ziel die de beslissende fase van kaart nummer 6 heeft doorstaan.

Voor de zoekende neofiet of de strevende mens eindigt de weg van Inwijding veel eerder; de fasen die daarna komen zijn voor hem niet te doorgronden als hij zijn eigen Inwijding niet reeds in de zesde kaart bevestigd heeft.

De Alles in Allen-kaart staat zo ver weg van de moeizaam pogende mens, dat hij ernaar wil uitzien als een kostbare overwinning, als een bekroning van zijn arbeid. Doch zulk een neofiet schouwt nimmer deze Alles in Allen van Hermes, hij schouwt haar gevangen genomen decadentie: de wereld, zoals de occulte Tarot en de Tarot van de Middeleeuwen de 21ste kaart noemen.

De wereld wordt voorgesteld als een vrouwenfiguur met een magiërsstaf in haar hand.

Zij is omgeven door een lauwerkrans en de vier bijbelse mysteriedieren die het typische roomse heiligen-aureool dragen, behalve de stier die altijd als een onwaardig beest geldt.

Deze wereld is een hiërarchische wereld van de dogma's: het is de gevangenis van een religieus astraal veld, er is geen teken van eeuwigheid, noch van bezieling, de ziel lijkt gevangen genomen door de religie van deze wereld.

Ook hier mist die absolute inkeer, die reinheid en verhevenheid van de Egyptische aanduiding.

Wanneer de Tarot-bestudeerder meent dat dit het Goede Einde moet zijn waar de "Bonhommes" van zongen, die de ketters bezielde, wel, dan bewijst hij duidelijk dat hij de doorbraak in de beslissende fase niet heeft doorzien.

Zo men echter de weg van de pauze is gevolgd dan wacht inderdaad deze Wereld.

Op deze kaart staat de Hebreeuwse letter Tav (tahv), hetgeen beduidt: merk of kruis.

Isis draagt het merkteken, het teken van de uitgeredden.

De Wereld-vrouw draagt ook een teken, het teken van het kruis van de hiërarchieën.

De 21ste kaart schenkt het merkteken aan de neofiet en dit teken is uit deze wereld geboren dan wel uit hemzelf voortgekomen.

Het is een etiket dan wel een vlam, uitstralend over allen, deze vlam is Alles in Allen, zoals er wel eens van sommige hiërarchieën gezegd wordt, dat zij Alles vóór Allen moeten zijn.

Soms zet men op deze kaart de Hebreeuwse letter Shin, die ook op de dwaas staat, omdat de Shin voor het goddelijke vuur staat, voor de opgang in God.

Weer is er een verwarring: de dwaas draagt de Shin en de Alles in Allen zou de Shin moeten dragen.

De kabbala bewijst hiermee dat zij jonger is dan de hermetische leringen.

Het einde is niet Tav, het einde is Shin, Shin is de dwaas en Isis woont in deze dwaas.

De Tav is het merk van Shin, de dwaas geeft zijn innerlijke kracht aan Isis en omgekeerd.

Daarom noemt men het één en twintigste Pad ook het Pad van Verzoening.

De verzoening met de dwaas en de verzoening met God, of Shin, Siva.

Deze verzoening van de 21ste kaart moet echter veel eerder plaats vinden, want het is een proces, een verzoeningsproces van de Lichtzoon met zijn God.

Daarvoor moet hij iets doen.

Een offer brengen dat menigeen over het hoofd wil zien, maar dat voor de magiër en de dwaas geen offer meer is.

Zodra de magiër en de hogepriesteres elkaar spiritueel gevonden hebben, hun krachten hebben gebundeld, is de neofiet klaar voor de volgende stap van Inwijding die gekenschetst wordt als de Heerseres.

6. De Heerseres - kaart 3, Hebreeuwse letter Gimel (geemel)

Uit de neofiet staat nu op de heerseres, een ontvankelijke figuur die voor hem het heel-al, of de natuur opent.

Zij is het evenbeeld van Venus, de Morgenster, degene die het hartheiligdom en de daarmee in verbinding staande zonnevlecht, die men wel "het kleine altaar" noemt, beheerst en leidt.

Zij is een ander aanzicht van Isis: Isis is de priesteres van het harten, de heerseres is de heerseres van het hart.

De eerste leidt in de sfeer van de ziel, de tweede leidt in de sfeer van de stof en vertaalt voor de neofiet de impulsen van Isis.

De heerseres draagt in haar rechterhand de magiërsstaf waarmee zij de adelaar aanraakt.

De adelaar is het zinnebeeld van de positieve zielekracht, vuurkracht, magische bezieling en de heerseres houdt verbintenis met deze kracht van de ziel.

Toch gaat de dwaas steeds verder de stof in, het twaalfvoudige firmament, de zodiak gaat zich boven zijn hoofd sluiten.

De heerseres draagt een lotus met twaalf sterren, zij heerst over het heelal van de stof en zij zal de dwaas de capaciteiten schenken om de belemmeringen te overwinnen, want zij is Isis belichaamd in de stof, de morgen- en avondster.

Isis, die eigenlijk heerst over deze "tijdelijke dochter van de Oernatuur".

Zij heerst over geest, ziel en lichaam, zij is de heerseres binnen het rijk dat de dwaas nu betreden heeft en zo gaat er een handeling volgen.

Steeds zekerder worden de beeltenissen van de obstakels, maar ook de heerseres beschermt de neofiet, doch slechts BINNEN de zodiakale omarming, haar macht gaat niet verder.

In de hermetische overlevering dalen alle krachten met de dwaas de stof in en zij maken zich ondergeschikt aan de trillingen van de stof.

Om deze zodiakale gevangenis te kunnen verlaten moet men de heerseres passeren en zij zal met haar staf de adelaar tot zijn vlucht naar de hemelen aanzetten.

De magiër kent de heerseres en geeft zich vrijwillig aan haar gevangen, omdat zij hem geen kwaad wil doen, maar integendeel hem zegt hoe hij moet handelen op zijn levensweg om de adelaar tot de hemelen te doen opstijgen.

Venus, de heerseres is de Morgenster en de Avondster op deze aarde; zij bewaakt ons heelal en zij is de bekendste ster voor het oog van de mensheid.

Aan de ochtendhemel is zij een teken van nieuw begin, aan de avondhemel is zij een leidster.

Niemand ontsnapt aan dit heelal zonder de heerseres - Venus - te ontmoeten.

Denkt u hier even aan de reis van C.R.C. in Het Scheikundig Huwelijk. Ook op zijn reis ontmoette hij Venus; hij MOEST haar ontmoeten om de poort tot de hemelen te kunnen doorgaan en het wachtwoord te kunnen vernemen.

Men zegt altijd dat Venus de liefde is, de liefde van het hart.

Zij is echter tweevoudig: lichtend en bemoedigend, maar ook lichtend en misleidend, verleidend.

Zij is net zo onbegrepen als het woord: liefde.

Er is een liefde van het hart en een liefde van de ziel.

De liefde van het hart moet verheven worden tot de Liefde van de ziel.

Indien men bij Venus of de heerseres blijft staan, komt men nooit door de barrière van de saturnale begrenzing heen.

Indien de mens slechts humane liefde kent, menselijke liefde, hoe onontbeerlijk ook, zal hij nooit zichzelf kunnen vergeten in de spirituele betekenis van het woord.

Want het hart zoekt weerklank, troost, koestering. Slechts de ziel zoekt zichzelf niet, maar God.

Dat is het verschil tussen de hogepriesteres en de heerseres.

De heerseres beproeft de neofiet op zijn liefde. Waaruit komt zijn liefdedrang?

Uit zijn bloed, uit zijn hart, uit zijn denken of werkelijk reeds uit de ziel?

De neofiet die bewijst de ego-liefde nog te kennen laat zij niet door, maar zij wordt dan de verleidster en misleidt hem.

Zij wordt zijn "keizerin" zoals de middeleeuwse Tarot haar noemt.

Deze keizerin houdt hem gebonden aan het rad van de natuur, zoals ook de pauzin deed.

Zij beheerst zijn gevoelens en zijn denken, zij injecteert zijn denken en daarom zegt men dat degenen die door Venus overheerst worden gevoelig zijn voor de sensuele liefde.

Venus kan een Jezebel worden, de Jezebel die de zoekers uit hun evenwicht brengt en hen voorlopig in haar netten gevangen houdt.

Daarom zegt C.R.C. "Hij heeft Venus slechts aanschouwd", verder niet.

De aanschouwing, of de ontmoeting is een bewijs dat de liefde van de neofiet verder gaat dan Venus: hij volgt een hoger doel.

Geen enkele neofiet laat zich door deze Venus misleiden en voor hem wordt zij nooit de keizerin, maar wel een heerseres, een heerseres in haar eigen rijk en daarom de beste begeleidster in dat voor de neofiet onbekende rijk, MITS hij haar aanschouwt zoals zij IS.

Menigeen aanschouwt haar niet slechts, maar draagt haar merkteken in zijn bloed. Als met een brandend ijzer kan deze Venus, deze lichtende, stralende van schoonheid, haar merkteken in het bloed van de neofiet branden.

Dat merkteken ziet men nog van hem afstralen in de 21ste kaart, zo'n merkteken draagt dikwijls de vorm van een kruis. Het kruis van de verbintenis met een Venus of een Maanreligie, adorerende de beeltenissen van de maagd, aanbeddende de Heilige Vrouwe zonder te verstaan waarom en waartoe.

Zoals men in de pauzin de madonna aanbidt, zo aanbidt men in Venus eveneens een madonna.

U kent het verhaal wellicht van zwarte en de witte madonna.

De zwarte madonna werd aanbeden door de ketters, de witte madonna werd aanbeden door de roomse gelovigen.

Isis is de zwarte madonna; zij is neutraal, niet misleidend, niet aanbidding zoekende voor zichzelf want zij is zwart, de nacht niet verlichtende, geen licht voor zichzelf vragende en daarom is zij het symbool van de wachtende Isis: Komt hij, die mij HET Licht schenkt, reeds?

De maan of de pauzin is de witte madonna, aanbidding aannemende, bemiddelende bij haar god, haar tovenaer.

Isis bemiddelt niet - althans niet in deze fase - maar zij wacht op haar Heer, haar magiër, die de sleutel overneemt .

Bij de pauzin-slaven gaat de adoratie uit naar de Maan, een bemiddelaarster, een reflector.

Bij de Isis of hogepriesteres-dienaren gaat de blik naar de Zon, de Shin, God, het Vuur.

Onder de pauzin werken en leven slaven, onder de hogepriesteres arbeiden dienaren met individuele taken.

De heerseres begeleidt deze dienaren, maar zij kan de verleiding niet weerstaan om de slaven te misleiden.

Reeds in deze beginnende fasen gaat de keuze van de neofiet zich al bepalen: Isis of Venus, zielenliefde of ego-liefde van het hart.

Het hart is de poort tot de ziel, in het prilste begin woont in zo'n hart de keizerin, dan is er geen plaats meer voor de hogepriesteres, slechts de heerseres van dit heelal staat haar plaats af, omdat zij haar begrenzing goed kent en omdat de neofiet haar niet erkent als het allerhoogste.

Zij is het beste op aarde: liefde tot de medemens, indien zij niet ontaard is, maar zij brengt nooit de verlossing voor de ziel, slechts bevrediging voor het ego.

Humane liefde MOET er zijn, iedere neofiet MOET Venus aanschouwen, moet dus de humane liefde kennen en praktiseren, maar hij moet weten dat deze niet de overwinning brengt.

Men kan niet zeggen: Dat is humanisme en dus verspilde tijd!

Venus vraagt haar tol, eist haar wachtwoord en dit culmineert in een grootse offerande.

Als men deze heerseres niet tot een slaaf wordt, dan blijft er niets anders over dan dat zij haar tol neemt.

C.R.C. weet dit zodra hij haar heeft aanschouwd, dat is het moment waarop hij vermoedt wat hem wacht.

En zo gaat het precies met de zoekende mens.

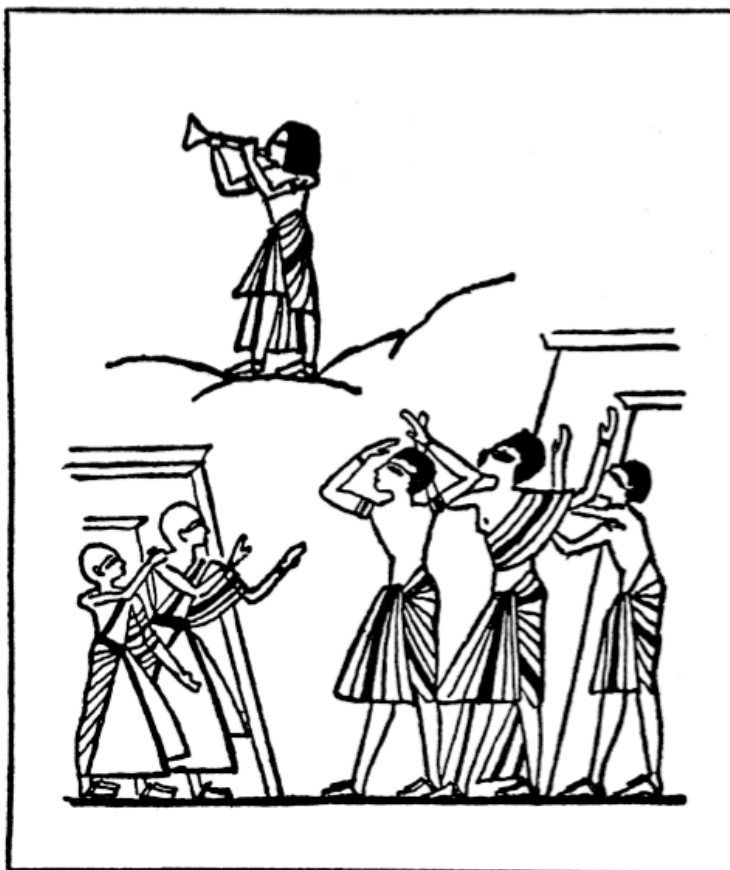
De sensuele liefde loochenen en haar omzetten in een ziele-liefde betekent offerande, naastendienst en tenslotte teruggaan tot het niets.

Wanneer de neofiet alle liefdebinding met de materie losmaakt - en juist de liefde die via het hart gaat, blijft hem niets anders over dan één te gaan, door de poort te gaan, een losgeslagene te worden in deze natuur, door niemand begrepen, door Venus koel begeleid, en daarom zegt zo'n neofiet dikwijls: Ik zoek liefde, warmte, troost!

En toch vindt hij deze niet op de oude wijze.

Dat is de worsteling, of de fase van de heerseres. Zij zal u dienen, MITS u bewijst DE magiër te zijn en bereid zijt de dwaas zijn gang te laten gaan.

Hij, die wijs is, worde tot deze dwaas!

7. De Onsterfelijkheid - 20, Hebreeuwse letter Resh

Het is overbekend dat zij die een spirituele weg bewandelen beproevingen krijgen die anderen niet kennen.

En juist degenen die mogelijkheden tot groei bezitten, zullen het zwaarste worden beproefd, zoals ieder creatief mens zwaarder omstandigheden zal kennen dan de onbegaafde mens.

Scheppen gebeurt altijd door de verdrukking heen, iedere geboorte kent haar weeën.

De spiritualiteit kent haar eigen weeën, zoals men duidelijk uit de levens van de baanbrekende spiritualisten kan concluderen.

Zonder tegenstand geen rijpingsproces, zonder de pijn van het geboorte-uur geen vernieuwing.

Onder invloed van de heerseres wordt de neofiet de belemmeringen binnengeleid en hij kan daardoor struikelen dan wel overwinnen.

De dwaas, de gevallen en terugkerende ziel gaat langzaam maar zeker de stoffelijke ontwikkeling binnen, maar, zoals wij zeiden, hij is nooit alleen.

Daarom schreven de kabbalisten op deze kaart van de heerseres de letter Gimel (geemel), omdat deze de "afdaling" aanduidt, zoals een kameel (de letter betekent woordelijk kameel) het schip van de woestijn is, zo is de heerseres de leid-ster in de woestijn van de stoffelijke natuur.

U kent haar allen, in meerdere dan wel mindere mate. De liefde tot de medemens is de enige voorwaarde waardoor men in dit leven de smarten en de teleurstellingen kan overwinnen.

Deze liefde is niet stabiel wanneer de ziel haar niet inspireert, dan verandert zij al spoedig in haat of koelte, in bitterheid en onverschilligheid.

De liefde van de heerseres kent twee zijden: liefde en haat, een tussenweg is er niet, omdat zij de heerseres van deze natuur is en dus noodgedwongen bestaat uit twee uitdrukkingen.

Maakt men zich ondergeschikt aan haar, dan wordt men een gevangene van deze natuur.

Hoezeer is de mens die egocentrisch liefheeft, dan wel zelf-beschermend haat, niet gebonden?

Zodra de neofiet - en dat is iedere spirituele zoeker - ontdekt dat hij een vreemdeling is geworden op aarde en dat hij zelfs een eenling is in gezelschap van degenen die hij meende lief te hebben, zal de worsteling komen met de heerseres.

Een worsteling waarin zij hem tot een geleide moet worden en nooit tot een keizerin.

Deze inwijdingsfase is voor de neofiet zwaar en belangrijk in zijn geestelijke ontwikkeling.

Men kan niet èn slaaf zijn van de liefde van de mensen èn zich overgeven aan de ziel.

Er wordt altijd een keuze gesteld, nooit een compromis gevraagd, hoezeer de twijfelende mens daarop ook aanstuurt.

Boeddha zei dat de geestelijke mens de zodiakale begrenzing zou moeten doorbreken. Wel, dat zal de ziel doen zodra zij de zielenzijde van de heerseres ontmoet, kaart nummer 20 - De Onsterfelijkheid, Resh.

De Onsterfelijkheid hangt samen met de doorbraak door de zodiakale poort.

In het Scheikundig huwelijk staat zo duidelijk:

".....en hij die méénde wachter te zullen zijn is thuis gekomen."

Het gaat niet om het wachter WORDEN, maar om het wachter WILLEN ZIJN.

Deze overgave van het zelf aan de nederige post van wachter, terwijl men denkt gearriveerd te zijn verandert de mens op het moment suprême.

De kaart van de Onsterfelijkheid draagt de Hebreeuwse letter Resh, hetgeen wil zeggen: gezicht.

In de kabbala is 20 het getal van de oorspronkelijke wijsheid, dus van de herwonnen wijsheid van de ziel, en dat is gelijk aan een thuiskomst.

Zodra een mens erin zou slagen de beletselen van zijn persoonlijkheid te doorbreken is het alsof hij een gevangenis opengooit; dan wordt zijn gezichtsveld wijds, hij reageert

anders, zijn zintuigen zijn niet meer bepalend voor zijn conclusies, maar hij gaat de oorspronkelijke wijsheid binnen.

Wat dat betekent herinnert de neofiet zich slechts vaag.

Op de Egyptische kaart kan men zien hoe de ziel omgeven wordt door een lichtende aura en zij blaast op een bazuin, zij verspreidt de oorspronkelijke wijsheid.

Zij wordt opgeheven door haar medezielen die haar wijsheid erkennen en zij staat in het midden van twee zuilen: Boaz en Jachin heeft zij achter zich gelaten, de heerseres heeft haar vrijgelaten en toont haar haar werkelijke wezen en opdracht.

U kunt het enigszins vergelijken met het overwinnen van een ingewoekerde eigenschap, die men zelf zozeer verafschuwt, maar die steeds weer de kop opsteekt.

Op een dag bemerkt u dat haar hebt overwonnen en dan voelt u een soort van vrijheid, alsof u een vijand hebt verslagen.

Een vijand waarvan u weet dat hij niet terugkeert, omdat hij bij u geen contactpunt meer vindt.

Er zijn beslist mensen onder ons die deze gewaarwording kennen,

Ingewortelde gewoonten, fouten, eigenschappen zijn het moeilijkste te overwinnen, maar zijn zij eenmaal overwonnen dan is de neofiet vrijer dan voorheen.

Zo is het met deze twintigste kaart: de ziel blaast de bazuin om de trillingen van de wijsheid door te geven en zij zal deze trillingen niet verlagen, omdat zij vrij geworden is, de poort is voor haar opengegaan.

De heerseres raakte de adelaar met haar magische staf aan en liet deze vrij voor zijn vlucht, de keizerin, op de middeleeuwse Tarot houdt de adelaar omvat en draagt in haar linkerhand de staf met de rijksappel, symboliek van de aardse persoonlijkheid.

Opnieuw de tegenstelling tussen de leer van Hermes en de middeleeuwse Tarot: in de eerste vrijheid, in de tweede gevangenschap, overal begrenzing, onwetendheid, angst voor de vrijheid.

De 20ste kaart laat eveneens een tegenstelling zien tussen Hermes en de middeleeuwen:

De Egyptische kaart heet; "Onsterfelijkheid", de middeleeuwse kaart noemt men: het "Oordeel".

Deze laatste aanduiding is onjuist, want een oordeel houdt tweeledigheid in: goed en kwaad.

Voor de opgaande ziel is er geen twijfel mogelijk, zij heft de bazuin, want zij is op weg naar de Opgang en kent geen terug meer.

Het idee van het Oordeel is echter zuiver gefundeerd in de menselijke gedachte. God straft de zondaar, Hij is streng en wraakgierig, en vooral vernietigend.

Het is die bekende theorie van hemel, hel en vagevuur, die men niet tegenkomt in de Hermetische lering.

Natuurlijk is er een mogelijkheid tot mislukking en falen, maar deze ligt reeds in het begin opgesloten.

De tovenaars die de dwaas negeert, zich aan de wetten van de pausin houdt, zich onderwerpt aan de keizerin en haar vrouwelijk emotionele verleidingen, deze zoekende neofiet valt in alle valstrikken die voor hem zijn opgezet, en deze zijn er niet geplaatst door God, van wie hij in het prilste begin is uitgegaan, maar deze zoekt zichzelf op.

De dwaas wordt beschermd, zoals alle stadia op het Pad - hoewel zij zwaar kunnen zijn - doorlicht kunnen worden door de "kleine Kracht" of weten en wijsheid van de ziel.

Dan valt men niet in opgezette valstrikken, maar dan leert men zijn lessen en de neofiet verandert zichtbaar en voelbaar in een zielewezen, dat tenslotte uitsluitend vanuit de ziel reageert.

De oordeelsdag die men meent te moeten vrezen, komt niet aan het einde van de zieleopgang, maar deze komt precies dan wanneer de neofiet hem veroorzaakt.

Het Oordeel kan liggen bij Isis, bij de heerseres, maar ook reeds bij de magiër.

Zodra de dwaas - de zielekracht - ons verlaat zijn wij geoordeeld; helaas bemerken we dat soms zelf niet, maar de overige dwazen op de spirituele weg bemerken het wel.

Zo'n mens verliest iets essentieels in zijn denken, in zijn gevoelen.

In de occulte zienswijze draagt de keizerin vleugels, een typische occulte gedachte: men kan de persoonlijkheid tot de hemelen verheffen.

De middeleeuwse Tarot is simpeler, nog niet versierd door occulte misvattingen, maar zij is wel dood, benauwend.

De Onsterfelijkheid van Hermes is een juichende uitbeelding, het Oordeel uit de middeleeuwen is zwaar van de materialistische beloningsgedachte.

Zodra de mens zijn stempel drukt op de schepping van een Boodschapper, zoals hier Hermes, dreigt de materialistische denkwijze de ziele-impuls te verdrijven.

En wat blijft er dan over?

Uiterlijke wet, herhalingsoefeningen, de dode letter, elke creatieve inspiratie is weggeëbd.

De Creatieve inspiratie die uit de Hoge Verbeelding komt, kan niet leven onder de ban van de pausin of geketend aan de zodiakale impulsen van de keizerin.

Deze Isis-Verbeelding kan zich slechts gewonnen geven aan de heerseres zodra de dwaas regent kan blijven in het eigen Tehuis.

Die dwaas is niet omkoopbaar, niet gevangen te nemen door mooie voorspiegelingen, niet te dwingen, want hij is een dwaze pelgrim gehecht aan niets en zo is hij vrij van alles!

Deze dwaas moet in u leven, zo u wilt verder komen op een Pad van Inwijding.

Op dit Pad kunt u geen geld en goed meenemen, noch uitzonderlijke menselijke kwaliteiten.

De enige voorwaarde is: dwaas te zijn, en daarom geen angst te hebben voor straf, noch eerzucht te bezitten voor een beloning.

Zo'n dwaas stoort zich niet aan een dag van het Oordeel, noch aan een beloning voor goede daden, noch zoekt hij vermeerdering van zijn spirituele dan wel materiële bezittingen en daarom komt hij door de belemmeringen heen.

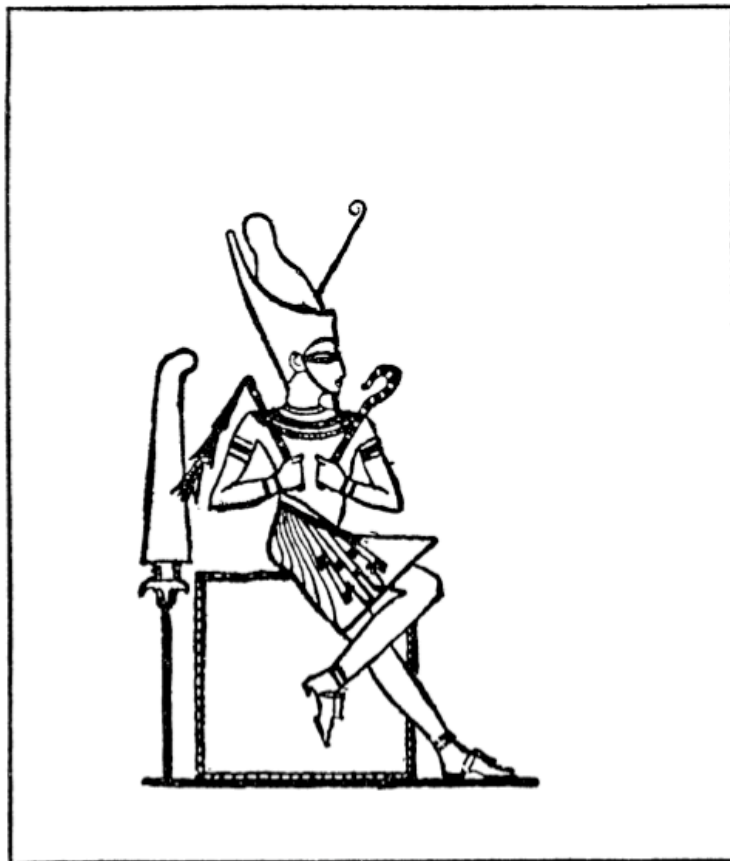
Iemand die geen gehechtheid kent is onkwetsbaar, gehechtheid in al de betekenissen van het woord.

Men kan immers ook gehecht zijn aan gewoonten, omstandigheden, bouwwerken, spiritueel en materieel.

De dwaze pelgrim doet zoals het in de Bijbel geschreven staat: hij schudt het stof van zijn voeten en gaat verder.

Dit is nu hetgeen de hedendaagse mens zo moeilijk kan doen. Het stof drukt zijn voeten terug op aarde, hij kan het niet meer afschudden.

Op deze basis is hij geoordeeld en staat zijn hele leven in het teken van een Oordeelsdag.

8. De Heerser - 4, Hebreeuwse letter Daleth (dawleth) (de Keizer)

Het is begrijpelijk dat bij de indaling in de stof de neofiet twee soorten van aanval wachten: uit het rijk van het positieve en uit het rijk van het negatieve veld.

De heerseres als ontvankelijke kracht heerst over het negatieve veld binnen de zodiak; de heerser regeert over het positieve veld.

Hij is het evenbeeld van de heerseres, met dien verstande, dat zijn macht ligt in beheersing en moed, waarvan hij in de Egyptische Tarot de symbolen meedraagt.

De heerseres gaat geduldig met de neofiet mee wanneer hij de moed en de beheersing vertoont van een heerser in de goede bedoeling van het woord.

De heerser moet beheersing kennen, en niet willen heersen over anderen indien hij zijn eigen krachten niet beheersen kan.

Daarom spraken wij bij het stadium van de heerseres over het "aanschouwen" van Venus, dit vereist "beheersing", zoals de heerser toont.

Hij draagt de symbolen van zijn macht over de borst gekruist, maar hij praat er niet mee, zij zijn, evenals bij de andere afbeeldingen uitsluitend ten dienste van de Inwijding verkregen.

Hier raakt de duif het hoofd aan, maar op andere wijze dan bij de heerseres.

De heerser, Vulcanus, blijft passief en raakt zelf op geen enkele wijze de adelaar aan, zoals de heerseres doet.

De negatieve kracht laat de duif van de ziel vrij, de positieve kracht inspireert hem.

De laatste beslissing ligt altijd bij de negatieve kracht, maar ook het allereerste begin is afhankelijk van de negatieve pool.

Isis reikt de sleutel van de beslissing, de magiër wacht.

Wij moeten leren in ongevormde beelden te denken en dat geijkte man- en vrouwbeeld losmaken uit zijn bekende vormen.

Wanneer men spreekt over een positieve of een negatieve geaardheid is daarmee niet bedoeld, man of vrouw zijn, maar het gaat om het ontvangende en het schenkende principe.

De dwaas doet niets, hij is neutraal de magiër is positief gericht. De hogepriesteres is negatief gericht en zij zijn afhankelijk van elkaar.

De heerseres heeft geleerd haar positieve aanzicht te gebruiken, de heerser heeft geleerd zijn negatieve aanzicht te gebruiken.

Beiden zijn vertegenwoordigers van het hoogste bereiken, spiritueel gezien, in de stof.

Daarom dragen de onsterfelijkheid en de heerser het Hebreeuwse letterteken: Daleth (dawleth), de poort, de beheersing van de heerser brengt hem, wordt tot de poort.

De neofiet zal deze heerser moeten zijn, wil hij de heerseres op de enig juiste wijze kunnen overwinnen.

Het is als het huwelijk tussen Venus en Vulcanus, Venus mag zich niet vergooien aan Mars, de lagere vuurkracht, maar zij is gebonden aan Vulcanus, het hoogste aanzicht van Mars: Michaël.

Zodra deze heerser in de neofiet tot een Keizer wordt, zoals de middeleeuwse Tarot laat zien, wordt de heerseres een Jezébel, zich verlagende tot de lagere liefde met Mars, of de drift van het bloed.

Noch de heerser noch de heerseres kunnen verder gaan dan hun eigen rijk. Zij laten de neofiet nu overgaan in het rijk van de Onsterfelijkheid dan wel blijft hij hun gevangene.

De keizer maakt misbruik van zijn macht en wordt een hoogmoedige, niettemin geslachtofferd door de heerseres, dan wel wordt hij een heerser over zichzelf een zelfoverwinnaar.

De keizer zal vallen in de klemmen van de hoogmoed en zijn zwakke plek zal zijn zijn liefde voor zichzelf en voor de schoonheid in ieder opzicht.

De heerser valt in geen enkele strik, want hij kent deze zwakke plek niet, omdat hij zijn hart beschermd houdt door de tekenen van zijn macht: beheersing en moed.

De moed van de ziel en de beheersing van het ego door middel van de ziel. Hij, die zijn zwakten kent zal deze verhelpen door de gaven die hem gegeven zijn van het Begin!

9. De Zon van Osiris - 19, Hebreeuwse letter Qoph (kofe)

De heerser, de mens die tot op de top van de berg van de versterving is gekomen, heeft zijn grens bereikt. Hij kan niet verder gaan, hij beheerst de vier elementen en wacht nu totdat de ether van de ziel zijn hoofdheiligheid zal openen.

De heerser wacht op het wachtwoord van de heerseres, die hem de poort tot de onsterfelijkheid zal binnenleiden.

In kaart nummer 19, de tegenovergestelde kaart van de heerser, zien wij dan ook hoe deze wachtende stonde zich voltrekt.

Heerser en heerseres, beide in hun simpele waardigheid van de pelgrims, heffen de bloem van de ziel op tot de Zon van Osiris, de geestelijke zon waarbinnen het pentagram schittert.

Op de top van hun aarde, hun land, verschijnt de regenboog in de harmonie van zijn zeven kleuren.

Heel de natuur is het eens met de voortgang van deze neofiet en maakt zich aan hem ondergeschikt; zoals bij de heerser getoond werd: de natuur knielt voor hem neer, hij is haar heerser.

De heerser en de heerseres, of de positieve en de negatieve stroom van deze natuur hebben zich verenigd om uit hun samenwerking de bloem van de ziel geboren te doen worden en deze offeren zij aan de geest.

Niet voor niets draagt deze kaart het nummer 19. Het negentiende Pad is het Pad van de geestelijke werkzaamheid.

Zodra de heerseres en de heerser of de mens die op de grens van het volkomen Endura, de geestelijke overgave, staat, de bloem van hun ziel aan de Geest gaan overdragen, komt er een nieuwe werking in deze mens.

De hoogmoed van de gevallen Lichtzoon is tot niets geworden, zijn persoonlijkheidszon is opgegaan in de geestelijke zon.

Ziehier het stadium waarheen wij allen worstelen, tenminste als het ons ernst is met het Pad. Het is de overgave van het individu aan de geest.

Zelden gelukt het een mens om op de top van de berg van de versterving te komen en nog zeldener is het wanneer men niet verstrikt geraakt in een laatste gevecht op deze top.

De heerser, als de fiere, edele Lichtzoon moet in staat zijn zijn eigen vuurkracht te beheersen om de troon van het vuur leeg te houden voor de geestelijke zon.

De gekruiste benen van de heerser wijzen ook op deze instelling: het linkerbeen is gekruist over het rechterbeen, het hart houdt de drift van het denken in bedwang.

De heerser die wordt tot een beheerste, is de grootste overwinnaar en daarom zullen wij ook bemerken dat de beproevingen die nu nog komen door hem op de juiste wijze worden overwonnen.

10. De Hogepriester - 5, Hebreeuwse letter Heh (hay)

De "kleine kracht" van de dwaas wordt na de zelfoverwinning van de heerser tot een lichtende macht, die zich vrijer in de mens kan bewegen; er ontstaat een nauwere verbinding tussen de ziel en de uiterlijke mens, waardoor de geestelijke kracht in de spirituele mens vanaf dit ogenblik sterker wordt.

Osiris, de Meesterbouwer, de beheerste magiër kan nu gebruik maken van de sleutel, die hij van de hogepriesteres heeft ontvangen.

Deze neofiet kan tot een zelfstandige handeling komen en doet dit dan ook op een zeer dienende en toch edele manier.

Wij zien hem in de hogepriester - kaart nummer 5 - de sleutel die het geestelijke licht bevat, of de ontsluiting heet, doorgeven aan zijn naasten.

De hogepriesteres opende het Beneden, de hogepriester opent nu het Boven, zoals de stand van de sleutel bewijst.

De geestelijke Zon van Osiris komt nu tot volle ontplooiing en toont zich zoals de Hebreeuwse letter Qoph (kofe) op de negentiende kaart aanduidt, als de keerzijde van het hoofd.

Vanuit de natuur ziet men de zon als een natuurlijke stralingskracht, maar hij heeft een keerzijde, de geestelijke werking en deze toont zich nu in Osiris.

Hij is nu de Zon van de Lichtzoon en niet meer de zon van het ego.

Deze hogepriester van de vijfde kaart is de wedergeborene onder het pentagram en zo heeft zijn kaart het nummer 5.

Vijf wil zeggen het hoogst bereikbare in de stof; men kan belemmeringen tegentreden, de natuur doorschouwen, arbeiden als een magiër en zijn naasten van dienst zijn op de wijze zoals de heerseres bedoelde.

U bemerkt dat deze Tarot echt niet gegeven is voor de profane mens, maar dat slechts de werkelijke discipel in de hermetische leringen waardig kan zijn om de verheven bedoelingen te ontvangen.

Evenals de Bergrede bestemd was en is voor de discipelen, en de taal van de oude priesters een taal was voor ingewijden, zo is ook de Tarot de taal van de spirituelen en nooit een taal voor onwetenden.

De linkerhand van de hogepriester is nu tot volle activiteit gekomen, het ontvangende principe in de zoekende mens is geopend en hij heeft ingezien dat het verzamelen van intellectuele kennis hem geen stap verder heeft gebracht.

Bij de heerser moest dat beladen hoofdheiligdom nog gereinigd en geopend worden daarop wachtte hij, en nu kan hij uit zijn stilte te voorschijn treden en eindelijk tot een daad overgaan.

U ziet: de daad volgt pas indien de ego-zon veranderd is in de geestelijke zon.

Zo ligt de weg opgetekend, ook in het Evangelie van de Pistis Sophia, waar pas in de vijfde boetezang de overgave uitgezongen wordt.

Zoals kaart 19 in de middeleeuwse Tarot niets anders weergeeft dan een primitieve zonnekracht, die over twee mensen schijnt, zo stelt ook de middeleeuwse weergave van de hogepriester juist de mens voor die het Goede Einde niet zal vinden.

Zij noemden hem de paus en in zijn handen legden zij de tekenen van zijn wereldse macht, zoals ook de zon in de middeleeuwse Tarot slechts wereldse macht schijnt te hebben.

De paus is in de wereld bekend als de hoogste priesterlijke macht, althans dit scheen de kerkvaders zo toe.

En daarom meenden zij dat de hogepriester van Hermes dezelfde functie zou hebben.

Het verschil tussen de één en de ander is frappant.

De hogepriester is verbonden met de zuilen Boaz en Jachin, positief en negatief, door zijn beide handen de rechterhand houdt Boaz omklemd de linkerhand met de sleutel raakt Jachin aan.

Van hem gaat actie uit, van de paus gaat nu slechts afwachting uit, op een moment dat hij zou moeten handelen.

Zijn afwachting is echter niet een inkeer, een gericht zijn op innerlijke kracht, zoals men duidelijk kan waarnemen, maar zijn wachten gaat uit naar zijn onderdanen.

Dit is duidelijk een weergave van een wereldse-religieuze macht: zij is afhankelijk van haar onderdanen, die de zo benodigde fluïdumkracht moeten afstaan.

In de linkerhand van de paus is de zevenvoudige scepter - de begrenzing van de natuur, en zijn rechterhand heeft het bekende zegenende gebaar gereed om het kruisteken te tekenen.

Boaz en Jachin rijzen achter hem op, maar schijnen slechts als achtergrond te fungeren.

De hogepriester werkt door middel van hen, hij doet zijn geestelijk spirituele kracht indalen via de stromen van de natuur.

Als u er nu aan denkt dat al deze beeltenissen in ons eigen leven op ons eigen Pad moeten worden volbracht, dan lijkt deze weg een eindeloze gang vol hindernissen en pijnlijke ervaringen.

In de kaart van de heerser bespeurde men die intensieve concentratie, die men kan terugvinden bij die mens die het gevoel ondergaat dat er "iets in hem gaat gebeuren".

Bij de hogepriester breekt deze concentratie zich een weg naar buiten en daarom is het ook des te merkwaardiger dat in de kaart van de paus, de middeleeuwse priester, geen sprake is van zulk een activiteit.

Geen enkel aan dogma gebonden mens kan actief zijn in de juiste zin van het woord.

Zijn activiteit is beperkt, gebonden aan wetten, aan banden gelegd door bepalingen.

Wij spreken hier uitsluitend over een spirituele activiteit, die in het hart en het denken gestaltenis neemt.

De adelaar van de ziel zal zich waarlijk tot de hemelen moeten verheffen en niet moeten dienen als een etiket voor een wereldse macht.

Dit is wat de middeleeuwse Tarot geworden is, een verzameling van etiketten en zelfs deze etiketten vertolken de waarlijke de benamingen niet meer.

Iedere imitatieneofiet onderwerpt zich aan de wet van deze wereld, aan etiketten, maar de waarachtige hogepriester werpt deze wet van zich zonder ooit wetteloos te kunnen worden.

De ziellose mens, die uit revolte zich tegen de wetten keert, komt niet terecht bij een hogepriesterlijk stadium, maar hij vervalt in de negativiteit van de maankrachten, dan wel in de drift van de vuurkracht of de hoogmoed van de zon.

Het is helemaal niet zo moeilijk om dit om ons heen te kunnen vaststellen: de revolte van de materieel of stoffelijk ingestelde mens is intellectueel, scherpzinnig en spitsvondig, dan wel geëmotioneerd, geëxalteerd.

Hij wordt door Mars aangevuurd dan wel door Venus, door vechtlust uit machtswellust dan wel door sensuele drift uit genotzucht of wellust.

Deze twee menselijke gedragspatronen vindt men terug in veelal alle vormen van godsdienst.

Men vindt er de intellectuele studie, de spitsvondigheid, dan wel de wellust van de ziel of de wellust van de zinnen.

Uit deze beide driften komen dan de handelingen voort, de moeilijkheden op hun weg, de angsten, zorgen en benauwenissen. Noch de Hah, de staf van de eeuwigheid of de intuïtie van de begeleidhond, zijn dan werkzaam.

Zij zijn beide veranderd in de ordinaire wandelstaf van de nar en de instincten van de begerige hellehond Cerberus.

Men ziet deze beide duidelijk weergegeven op de kaart van de middeleeuwse dwaas. Zijn staf is niets anders dan een stok, soms zelfs is er zijn levensvoeding aan vastgebonden en de hond is een bedreigend element geworden.

De hond van de pelgrim dwingt hem voort te gaan, de hond van de Nar maakt hem belachelijk, dat is het verschil!

En is - tegenover de intuïtieve mens - de instinctieve mens niet belachelijk geworden?

En is het niet de nar die tenslotte zal pralen met de scepter van een pausdom, een imitatie-meesterschap, een primitief plagiaat van een christelijk hogepriester?

De nar bedriegt zichzelf zoals de paus zichzelf bedriegt.

Daarom vindt de paus de negatieve werking van de maan tegenover zich en is hij paus geworden in een maanreligie; de hogepriester vindt de geestelijke maan tegenover zich, zoals kaart 18 - de Maan aanduidt.

De vijfde kaart van de hogepriester draagt de Hebreeuwse letter Heh (hay) en zijn beduiding is: venster.

Het venster tot de onsterfelijkheid is geopend.

Het pentagram of de Ster van Bethlehem is eveneens een symbool van dit venster, zoals de ster een venstertje in de hemelen is.

Het venster in het voorhoofd van de hogepriester is geopend en toch is hij nog niet gearriveerd.

Want hij is nog gebonden aan Boaz en Jachin en dat vergeten de occulte pauzen en meesters wel eens.

Dat venstertje in het voorhoofd moet NIET geopend zijn op Boaz en Jachin maar gericht zijn op de zon van Osiris.

En daarbij, zoals de tegenovergestelde kaart van de hogepriester laat zien, de geestelijke maan, de pinealiskracht als doorgeefster gebruiken.

De twee zuilen Boaz en Jachin houden op deze kaart binding met die maan, de maan is NIET zelfstandig, maar geeft ook positieve kracht door.

Aan de voet van de weg blaffen de honden, de afwezige, dus in geestelijke concentratie verzonken pelgrim, een waarschuwing en een begroeting toe.

Zij waken, opdat hij niet aangevallen zal worden door de kwade geesten die vooral hier hun slag zouden kunnen slaan. Het teken van de zodiakale Kreeft, symbool van de negatieve maankracht, is opgesloten in haar eigen element, haar waterhol. Deze maan verrijkt de slapende, of onbewuste geestelijke bronnen van de mens.

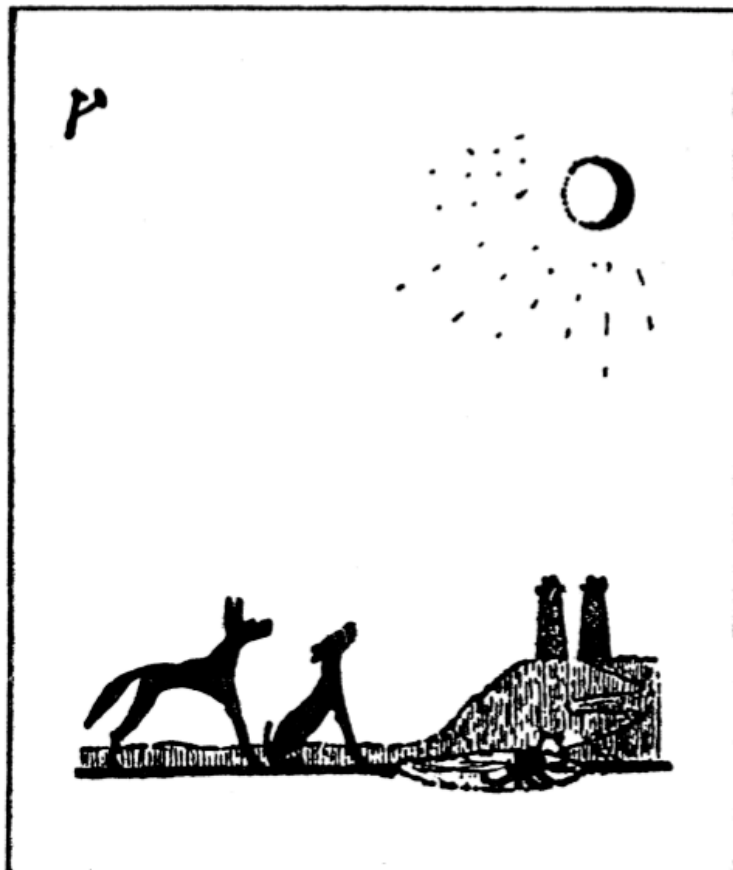
Wanneer de hogepriester afwezig is d.w.z. ontvankelijk slapende is, zijn bewustzijn niet waakt, waken intuïtie en Geweten, zo het goed is met hem, en alleen daardoor zal hij in staat zijn deze weg tot de hoogten van de spirituele maan te betreden.

Wanneer men slaapt en wakende blijft in de geest dankt men dit aan zijn begeleide hond, de Intuïtie en het Oerweten, en deze houden verband met de geestelijke maankracht, en staan niet onnozel te blaffen tegen een primitieve aardse maan, zoals de middeleeuwse Tarot dit weergeeft.

De honden moeten de hogepriester weer tot zijn taak roepen, hij moet gedwongen worden de afgebeelde weg verder af te leggen en dan riskeert hij dat de kreeft hem in het been bijt, zoals de mythen zeggen.

Slechts wanneer de kreeft opgesloten wordt in haar hol, is zij kansloos, want de emotionele maandriften betekenen het grootste gevaar voor een hogepriesterlijk mens. Onze wereld is daarvan het beste bewijs door haar verdeeldheid en haar exaltatie in de religie.

Die hiervan leren wil, lere!

11. De Maan - no. 18, Hebreeuwse letter 'Tzaddi (tzahdi)

De tegengestelde kaart van de hogepriester is de Maan.

Deze kaart draagt de letter Tzaddi (tzahdi) en zij betekent: vishaak.

Enigszins eigenaardig bij oppervlakkige beschouwing, doch dieper bezien klopt het toch met de spirituele betekenis.

De vishaak trekt de vis op uit het water, de pinealiskracht, de "haak" vanuit de kruin van de mens kan hem optrekken uit de emotionele wateren, en hem weer in de realiteit voeren.

Opgetrokken worden aan een haak is gevangen genomen worden, in deze spirituele betekenis wordt de mens opnieuw ingesloten in de oorspronkelijke realiteit van zijn wezenlijke grond.

Het getal 18 dat deze kaart siert is dan ook een gevaarlijk getal, zo leert de numerologie; een getal waarbij de mens door verraad omgeven wordt, zijn weg is met bloed bevlekt en hij moet zich totaal losmaken van zijn zintuigen wil hij deze maankracht op de juiste wijze ondergaan.

De honden op de middeleeuwse Tarotkaart blaffen daarom niet, zij likken de maankracht op.

Slechts de honden op de hermetische kaart blaffen en doen hun plicht, zij blijven trouw aan de dwaas van het Begin.

De middeleeuwse kaart behoort geheel bij de paus, die zich overgeeft aan een zintuiglijke godendienst.

Deze 18de kaart waarschuwt tevens dat de neofiet op een scheidingslijn komt: hij staat op de grens van de kreeftskeerkring, waarbij de zon haar grootste noordelijke declinatie bereikt heeft en weer terug gaat naar de evenaar.

Dit geheel is in overeenstemming met de spirituele wet.

In deze vijfde bezinning of inwijdingsfase staat de neofiet op de grens van verder gaan of terugvallen in de egocentrische belevenissen.

Slechts zijn zelfoverwinning zal de volgende fase tot een positieve overwinning brengen en voor hem beslissen.

Een hogere hiërarchische trede dan de paus bestaat niet, de neofiet kan niet sterker en krachtiger worden dan de hogepriester.

Hij heeft zijn menselijke of geestelijke krachten nu verzameld en dus komen er na deze fasen de resultaten van zijn handelingen.

Die handeling berustte uitsluitend bij de hogepriester, de laatste vereiste handeling ligt bij het ego: besluit het tot overgave of niet.

Het is niet waar dat de ziel vrij is in haar handelen zolang het ego noch wikt en weegt.

De ziel is pas vrij na de beslissende fase, na de keuze tussen ego en zieleleven.

Alles wat wij doen op onze spirituele weg is wikken en wegen, daarom hebben we het zo moeilijk, daarom maken we van deze eenvoudige Tarotweg een spel met 78 kaarten

De 22 grote Arcana werden door ons nog verrijkt met 56 kleine Arcana; niet ontstaan in het verlichte denken van Hermes, maar geboren uit de ego-strijd van de mens.

Het getal 22 van de grote Arcana duidt op de instroming van geestelijk licht.

Het getal 78 symboliseert de duivel, en men noemt het het Pad van de duisternis.

Is deze numerologie toeval?

Bestaat er ooit een toeval?

Alle inwijdingen en fasen BUITEN de 22 grote Arcana zijn inbeeldingen van de mensen, zijwegen, ego-struikelingen.

Men gaat van de ene fase naar de andere door inkeer en innerlijke wasdom - niet door allerlei obstakels te zoeken en daarmee te worstelen.

Het Pad van Opgang is één grote worsteling, verzochten sommige pelgrims, maar uit de Tarot spreekt dit niet.

Er zijn valstrikken, maar de dwaas blijkt steeds de wijze te zijn!

Hij worstelt niet, hij wordt door de moeilijke fasen heengeleid.

Wanneer de mens stil wordt, zijn gedachten stopzet, zijn emoties laat wegvlieden zodra hij belaagd wordt door tegenstand, dan komt de oplossing spoedig in 't zicht.

Probeer dat maar eens!

De moeilijkheden die men meent te zien op zich af laten komen en onbeweeglijk blijven, zo gaan zij de mens voorbij, dan wel men wordt door hen heengedragen als door onzichtbare handen.

De dwaas in-de-spirituele mens is immers onaantastbaar?

Waar zou men hem kunnen grijpen?

Juist doordat wij met onze gedachten of met ons hart verbonden zijn met de ons omringende obstakels kunnen zij ons slachtofferen.

En dit betekent dat onze dwaas nog niet absoluut onthecht is hij heeft nog iets van de nar in zich die speelt om de beloning.

Als wij de hogepriester nogmaals bezien, bemerken we dat de geestelijke stroom gaat van de rechterhand naar de linkerhand, van Boaz. (indalend) naar Jachin (uitstralend), pinealis naar hart.

Bij de paus-figuur is van geen enkele instraling en uitstraling sprake, hij zit en neemt de aanbidding in ontvangst.

Wij volgen momenteel slechts de Egyptische Tarot en de middeleeuwse Tarot.

De occulte Tarot is zo verschillend van beide dat deze een volkomen aparte behandeling zou vragen en dit voert ons op allerlei intellectuele zijwegen.

Tenslotte is het onze bedoeling dat men zich verenigt met de hermetische zienswijze en de stadia van inwijding.

Onze eigen weg zou parallel kunnen lopen met de hermetische Tarot en wij zullen wel bemerkt hebben dat wij allen in één of ander stadium blijven steken en nu vechten - tegen onszelf - om niet terug te vallen of misleid te worden, hetzij door de middeleeuwse zienswijze, hetzij door de occulte zienswijze.

Het is dikwijls zo verleidelijk een spel van ons spirituele streven te maken, het spel van interessante bezigheid, van "zoeker zijn" en geleerd meepraten.

Spelen met etiketten en graden, de middeleeuwse en occulte Tarot is er vol van, de Hermetische Tarot is eenvoudig in zijn symboliek.

Om de paus nog iets van waardigheid te verlenen plaatste de astrologie deze kaart nummer 5 onder het teken van de Ram, het leidende dier van de schapen.

Jezus werd geboren onder het teken Ram, zegt men.

We laten dit in het midden, daar wij de Jezusfiguur geheel anders benaderen.

Maar de Ram het zo "herderlijke" dier blijft een ram, en hij wordt geregeerd door de driften van Mars.

De Ram is instinctief, nog lang niet intuïtief, en dit past volkomen bij de paus-figuur, maar totaal niet bij de hogepriester, men zou hoogstens kunnen zeggen dat deze een Michaël geworden is, die het strijdperk van de draak van der duisternis binnengaat.

De Tarot-kaarten zijn niet astrologisch te benaderen, slechts astrofisch en dat wil zeggen op astro-wijsgerige manier, denkende aan de geestelijke invloed van het heelal.

Deze geestelijke invloed is pas merkbaar wanneer de heerser en de heerseres samenwerken en zij genegen zijn de poort tot de eeuwigheid te openen.

Wanneer Venus aanschouwd wordt, de zintuigen doorzien, de materiële bindingen losgemaakt, dan komt de wijsgerige kant van de astrofische naar voren en bemerken we hoe door dit heelal heen de kracht van de geestelijke zon straalt.

Zoals eerder opgemerkt:

De hogepriester staat voor zijn laatste beslissing en die heeft hij innerlijk reeds genomen, anders zou hij de staat van hogepriester niet hebben bereikt.

Hij wordt geïnspireerd door de adelaar, hij is de beheerser en de moedige; moedig omdat hij zich durft overgeven aan de "kleine kracht", de kracht van een David.

En deze kracht bemerken wij in de volgende kaart van de Tarot: De Beslissing - no. 6, Hebreeuwse letter Vav (vahv)

Deze kaart is één van de belangrijkste van de inwijdingsweg en het is tragisch te zien wat de middeleeuwse bestudeerders ervan hebben gemaakt, hoewel hun uitleg typerend is voor de gehele voorafgaande zienswijze en hen hierdoor duidelijk uittekent.

De middeleeuwse Tarot noemt deze kaart: de Geliefden, de hermetische zegt: De Beslissing.

Deze beslissing lag in handen van Venus, de heerseres.

Venus die de verleidster dan wel de gids kon worden.

De magiër of de neofiet die deze heerseres herkent in haar methoden, volgt absoluut en onafgebroken de hermetische raadgevingen en wijdt zichzelf daardoor in.

Venus of de heerseres wordt dan zijn dienaar, de dienaar in de tempel van de hogepriester.

Op het moment suprême, zoals op deze kaart van de beslissing. ontpopt zij zich als gezondene van het eeuwige Licht, van Isis en Osiris en dan schenkt zij de neofiet, die nu opnieuw van alle grootsheid ontdaan voor haar staat haar Liefde.

De hogepriester ontvangt hier de enige Liefde die wenst, de liefde van de ziel.

Isis, ontdaan van haar kroon, slechts getooid met een bloem op haar kruin, acht deze neofiet geschikt om een Pad van de ziel te gaan, omdat hij bewezen heeft dat zijn liefdebinding met de ziel sterker was dan zijn liefde van de zinnen.

De tekening toont duidelijk dat de neofiet zich uitsluitend tot Isis keert en dat de Venus of de wellust hem niet kan bekoren.

Venus is uitsluitend gericht op zijn bekkenheilgdom; Isis wendt zich tot zijn hoofdheilgdom, terwijl de neofiet zijn linkerhand ter begroeting op zijn borst houdt.

Dit is een teken van volkomen overgave.

Zijn bekken is bedekt, het bekken van Venus is onbedekt.

Boven hun hoofden zweeft Eros, de adeldom van de ziel, en richt zijn pijl op de Venus van de zinnen .

Indien deze kaart de Geliefden zou moeten heten dan zou het zijn omdat de pelgrim hier de liefde van zijn ziel gevonden heeft en deze nooit meer verliest.

Maar het is inderdaad een beslissende fase.

Zoals C.R.C. gewogen werd en de poortwachter hem terzijde stond, zo wordt hier de neofiet gewogen en Eros staat hem bij.

Als iets de dag van het de Oordeel genoemd zou mogen worden, dan is het wel deze fase.

Het oordeel wacht de mens niet na de dood, of aan het einde van zijn reis, of in een chaotische ineenstorting, waarbij de doden opstaan.

Neen, het oordeel voltrekt zich als een resultaat van de menselijke handelingen. Het oordeel schrijft zichzelf.

Deze hermetische neofiet ontvangt het oordeel om verder te gaan en tenslotte de wacht aan de poort over te nemen, zoals C.R.C.

En dit oordeel deert hem niet, is hem niet vreemd zoals de imitatie-spiritualisten het vreemd zal schijnen dat iemand geen kroon van licht ontvangt, maar een opdracht.

Daar waar de reis van C.R.C. eindigt, daar eindigt eveneens de indalende weg van de pelgrim.

Na de keuze tot poortwachter komt C.R.C. thuis en ook de kandidaat van de Tarot komt dan thuis .

Hij is feitelijk al met dit tehuis verbonden, zoals Christus bij het beslissende maal wist dat de fase van de offerande zou komen, maar niet aarzelde omdat hij zijn keuze had gemaakt.

Het 6e Pad van de kabbala is het Pad van het verborgen Mysterie, het getal 6 staat onder Venus.

Het mysterie dat de kandidaat ontsluit wordt, maar dat de toeschouwer niet kent.

Tot op heden is deze Beslissing nog een mysterie, want zijn er groter vergissingen begaan dan op het gebied van de liefde?

Wat weet de mens van liefde?

Hoe dikwijls spreekt men niet over het seksuele vuur dat geheiligd moet worden?

Het is een mysterie, zo zegt de kabbala!

Inderdaad!

Het is het mysterie dan slechts aan de neofiet wordt ontsloten; men zou kunnen zeggen dat deze mens zijn mantram van de inwijding ontvangt.

En ook hiervan maakt men tegenwoordig een spel.

Het wemelt van mantrams, van de inwijdingen en de priesters en meesters, maar het zesde Pad blijft het Pad van het verborgen Mysterie.

Slechts de realiseerder kent het.

Uitsluitend de hogepriester kan dit Mysterie verwerken.

Zoals in alle oude leringen staat: het Pad tot Inwijding is een proces, geen forcering van de wil.

Geen enkele oefening helpt om dit mysterie op te lossen, noch langdurige meditaties, want het begin van alle streven was dan fout: de dwaas begeert nog iets en daarom is hij geen wijze dwaas, maar een nar.

Geen pelgrim, maar een onnozele wandelaar.

De beslissende fase raakt ons niet als de dwaas ons niet tot hogepriester heeft verheven.

Dan wordt de beslissende fase louter een spiritueel geliefd spel, waarbij compromissen worden gesloten en men beslist dan niet, neen, men laat het compromis inzegenen.

De voorstelling van de middeleeuwse Tarot is dan ook geheel kerkelijk hiërarchiaal: een soort priester zegent twee geliefden en het geprofaneerde beeld van Amor schiet een pijl op hen af.

Het is merkwaardig dat deze beslissende fase staat onder Venus, beslist wordt door Venus, die weer de planeet is van de wellust, de zinnelijke dan wel de zielenwellust.

Ziele-extase betekent geheel en al door de ziel geïnspireerd te worden, waarbij wij wel onderscheid moeten maken tussen de fanatieke religieuze extase en de ziele-inspiratie.

Geïnspireerd door de ziel begaat de hogepriester geen wrede daden, noch komen er leugens of verontschuldigen over zijn lippen.

In de beslissende fase staat de neofiet in zijn ware gedaante, en hij spreekt het gebed van de Lichtzonen uit: "Vader, hij die door U geroepen werd, komt thuis!"

12. De Beslissing - 6 (de geliefden) Hebreeuwse letter Vav (vahv)

Eros, de ziele-adeldom van de mensen richt zijn pijl op de lagere Venus, opdat de discipel vrijkomt van haar driften en dus immuun zal worden voor haar verleiding .

In deze verleiding liggen alle interessen besloten, waarbij het hart naar het lagere wordt gericht.

De discipel is vrijwel zonder kentekenen van zijn waardigheid, integendeel hij is bijna naakt, als teken van zijn volledige overgave aan zijn zielenliefde.

Daarom is het betekenisvol voor deze fase dat de bijbehorende Hebreeuwse letter de Vav is, hetgeen nagel of spijker betekent.

Er wordt in deze mens een nagel gedreven, waarvan hij de aanwezigheid nooit meer vergeet.

Die spijker is als een doorn in zijn vlees en bij elke misstap pijnigt hij hem. Is er een betere aanduiding te bedenken voor de stem van het geweten die de serieuze pelgrim tot een pijniging kan worden zodra hij zijn doel vergeet?

Gewetenloos is de mens die deze spijker niet draagt.

Bij hem gaat het slechts om geliefd te worden door de uitverkorene van zijn hart, geliefd te worden door de schatten die zijn hart bemint.

Dit is een kwestie van aantrekkingskracht.

Liefhebben waarbij men iets terug ontvangt.

Wanneer men echter onder het merk van de Vav, de spijker liefheeft, dan wordt het een "muts", men heeft gekozen, er is geen terug meer.

Dit is nu hetgeen de mens bij zichzelf kan nagaan: heeft hij innerlijk het gevoel dat hij nog wel terug kan gaan naar de vleespotten van Egypte, het zielloze leven?

Zo ja, dan is deze kaart van de beslissing door ons nog niet op tafel geworpen, noch doorschouwd.

De Vav wijst op de scherpste van een snede die hier door de neofiet bewandeld moet worden, behalve als hij hogepriester is dan is deze scherpste weggenomen, de nagel in het vlees beweegt niet, omdat er naar geen zijsprong wordt getaald.

Het is een vrije verbintenis, zoals de natuurvolkeren de snede in de pols kennen waarbij het bloed van de verbonden samenvloeit.

Door de spijker zijn ziel en neofiet onlosmakelijk met elkaar verbonden, en hij die zulk een verbintenis vrijwillig en op de juiste wijze ondergaat, bemerkt dit niet.

Deze beslissende fase ligt van het begin af in de dwaas besloten, zoals in de jonge ziel het doel bewust ligt verankerd.

Er zijn oude zielen en jonge zielen, zoals wij kunnen zeggen in verband met een reïncarnatie in de persoonlijkheid, maar oude zielen zijn lang niet altijd wijze zielen of gerijpte zielen, de jonge ziel kan puurder en ontvankelijke zijn dan de oude ziel.

Er zijn mensen die een enorme schat aan kennis bezitten en toch mankeert hen iets, en er zijn mensen die minder kennis bezitten, maar datgene wat zij brengen heeft dat onbeschrijflijke "it", die is als de lucifer bij het brandhout.

Het zwaartepunt ligt weer bij het bezit van de dwaas, degene die wijsheid heeft, maar geen intellectuele kennis waardeert.

Wijsheid schenkt het licht dat doorschouwt; een jonge ziel kan iets doorschouwen, terwijl een oude, hardnekkig gebleven ziel, alles te lijf gaat met zijn kennis.

De jonge ziel spreekt uit een innerlijke, niet aangeleerde wijsheid, de oude ziel spreekt uit vele ego-bewustzijnservaringen.

De pure ziel voelt de Vav, de spijker direct, de hardnekkige ziel heeft een veel dikkere huid, zijn geweten is niet zo consciëntieus.

Het zesde Pad is de Weg van het Verborgene Mysterie en de bemiddelende invloed.

Deze invloed komt uit de ziel, die de omstandigheden glad kan strijken of doorlichten kan.

Het is dus tevens een fase van doorzicht ontvangen.

Eindelijk ziet de neofiet zijn hardnekkigheid in; eindelijk begrijpt hij waarom hij altijd faalde en tenslotte doet hij hetgeen men op het laatste moment van hem verlangt, hij neemt moedig de weg tot aan de wacher bij de poort.

Daarom is hij hier ontdaan van zijn versiersels: hij is reeds verbonden met de wachter, en wordt getekend door de ster van David, de zespuntige ster van "de werkzame kleine kracht".

Iemand die de vijfpuntige ster van Bethlehem als geboortelicht heeft schijnen, wordt gehouden aan de volgende fase: de zes-puntige ster of het hexagram.

De vijfpuntige ster spreekt slechts van een wedergeboorte, een nog onmondig zijn in een nieuwe Wereld; de zespuntige ster spreekt van een binnengaan in de Nieuwe Wereld, hoewel men nog uiterlijk in de oude wereld leeft.

Hij is de vereniging van twee driehoeken: de driehoek van het Boven en de driehoek van het Beneden.

De neofiet is de driehoek van Beneden die zich vrijwillig overgeeft aan Isis, de driehoek van Boven om door de spijker in het midden met haar verenigd te worden.

Daardoor wordt de weg voor de kandidaat verlicht, maar dat wil niet zeggen dat deze nu door een rustige omgeving gaat, maar hij wordt slechts verlicht!

Dat speurende element dat de dwaas bezat is van hem weggenomen, hij behoeft niet keer op keer te zoeken naar een steun voor zijn voeten: de mens bezit deze.

Dat is nu wat men noemt: gevoed worden door een innerlijke bron, het levende water bezitten, het Vuur van de Geest bezitten.

De beide driehoeken: één met de punt naar boven en één met de punt naar beneden staan eveneens voor de symbolische water-vuur verbintenis.

De mens bezit een bron van levend water, vuurwater.

Uit deze bron haalt hij zijn oorspronkelijke kennis, en deze komt NIET uit de literatuur.

Oude, hardnekkige, maar door ervaring geteisterde zielen, verstaan dit niet.

Een levende bron is als een doorlopende stroom die alle kennis doorlicht, die hun armoedigheid aantoont of hun verborgen schat blootlegt.

Deze bron is een fakkel, een inzicht of een helper.

Hij is altijd het bezit van hem die de beslissing heeft genomen en dus niet meer uit twee bronnen put, daardoor de bron van het levende water vervuilende.

13. De Ster of de Verlossing, Hebreeuwse letter Peh (pay).

De zesde kaart van De Beslissing wordt geplaatst tegenover de zeventiende kaart:

De Ster of de Verlossing, Hebreeuwse letter Peh (pay).

Op deze kaart ziet men dat afgebeeld wat de kandidaat ontvangen heeft en waarin zijn ziel nu leeft.

Merkwaardigerwijze stelt deze kaart weer een vrouw voor, het ontvankelijke principe; op haar hoofd draagt zij de hoed van de heksen, hier gezien als een lemniscaat, waaruit de kroon van Osiris te voorschijn komt.

De verbintenis met de tijdelijke natuur (lemniscaat) met het geestelijke Licht van de hemelen (magiërshoed), dus een duidelijke heenwijzen naar de verbintenis van Boven en Beneden.

Linker- en rechterhand, hart en denken symboliserend, storten het levende water weer in de Stroom van het eeuwige Leven.

Hoe edel en diepzinnig is deze voorstelling!

Zodra denken en Hart tezamen gaan, komt uit beiden éénzelfde stroom voort: vuur-water, dat slechts teruggegeven kan worden aan de Godsrivier van het levende water.

De linkerhand is hoger geheven dan de rechterhand: het hart ontvangt altijd de eerste trilling.

Uit de hoofdbedekking herkent men wel de hoofdbedekking van de heksen, de puntmuts.

U moet deze hoofdbedekking vooral niet onderschatten, want hij heeft dezelfde betekenis als de spitse kerktorenbouw:

een concentratie van hogere trillingen bundelen en door het lichaam voeren.

Genegeerd wordt echter altijd de lemniscaat, de harmonische beweging binnen de natuur, die gelijktijdig aanwezig moet zijn.

Een "heksenmuts" zonder dat deze natuurlijke beweging aanwezig is, schenkt exaltatie, onevenwichtigheid, spanningen en uitgestotenheid uit het rijk der natuur.

Men kan niet ongestraft spelen met magische middelen!

Aan de linkerzijde van de figuur staat een boom met zes takken, bekroond door een vogel, de raaf die tot duif geworden is, of wordende is de tekening goed beschouwende.

De duif is vrijgekomen uit de kristallen bol van de alchemisten en zal zijn levensvoedsel nu tegen de roofzucht van de raaf kunnen verdedigen.

Denk even aan het gebruik van de kristallen bol van de waarzeggers, ook middeleeuwse heksen gebruikten deze en hij gaf hen het gezicht in de onzichtbare wereld, of de aardse hemel, het aardse boven in plaats van het geestelijke Boven van Hermes.

Aan de rechterkant van de neofiet ziet men de zespuntige ster, het hexagram van Salomo, omringd door de zeven sterren of de zeven planeten of de zeven stralen.

De Zevengeest is vaardig geworden over de verbintenis van het Boven en het Beneden.

De zevende dag van de schepping ziet men als het einde, de rustdag! Hoewel deze zevende dag de belofte van een nieuw begin inhoudt dat pas voltrokken wordt op de achtste dag.

De zevende dag is niets anders dan het rusten binnen de ster van Salomo: het in harmonie zijn met het Boven, de ademhaling herstellen, en dat betekent voor de vechtende en moegestreden kandidaat altijd een "rust", maar nooit een stilstand.

Verwissel stilstand en rust nooit met elkaar!

Deze figuur van de zeventiende kaart is dan ook in actie: hij schenkt het levende water en voegt dit weer aan de Godsrivier toe, hij geeft terug wat hem geschonken is.

De Hebreeuwse letter van kaart Zeventien is de Peh (pay), die niets anders betekent dan: mond.

De geopende mond brengt de waarheid voort; het Woord breekt zich baan uit de mond van de neofiet en wordt tot een levende bron, een beker vol met goddelijk water!

De neofiet brengt hier iets uit zichzelf voort, doordat hij verbonden werd met Isis of de zielekracht.

Enigszins primitiever ziet de Tarotkaart der middeleeuwen eruit: een vrouwenfiguur die twee kannen met water in een rivier ledigt, terwijl eronder staat: de ster.

Deze ster is hier achtvoudig, een totaal onjuist begrip van het teken acht, dat pas gerealiseerd kan worden wanneer de neofiet op de weegschaal heeft gestaan.

Ook hier een boom met in de top de raaf. Geen witte duif, maar een raaf; het ego of de persoonlijkheid is uit de bol vrijgekomen, hoewel hij niet tot duif geworden is.

Het gevaar van die zwarte vogel dreigt dus nog steeds.

Dit is niet in overeenstemming met de bedoeling van de hermetische zesde kaart van de beslissing, die tegenover hem staat: daar schiet Eros op de verleiding.

Dat is een zuivere weergave van de oude zienswijze, zoals die ook in de mythe van Hercules voorkomt: daar schiet een gevleugelde genius op de ondeugd.

Alle Herculeessen, Osirissen en ziele-mensen worden beschermd, men schiet voor hen op de ondeugd.

Zij kunnen omringd worden door haat en spot, maar altijd zullen zij de omstandigheden overwinnen .

De sterren die de achtpuntige ster op de middeleeuwse Tarotkaart omringen zijn zeven- en achtvoudig.

De diepe zinnebeelden van Hermes zijn niet begrepen.

Ook dat typerende man-vrouw zijn van de zeventiende Tarotkaart ontbreekt geheel. Daar is de figuur immers een vrouw die de Osiriskroon draagt.

Ook de kaarten van de middeleeuwse Tarot zijn niet diepzinnig van symboliek: zij worden op gelijke hoogte gehouden en hun water stroomt èn in de rivier èn op de aarde.

Het zeventiende Pad is in de kabbala het Pad van Verwerkelijking en Rechtvaardigheid.

Verwerkelijking is de allereerste klank door de "mond (Peh) teruggeven, niet slechts als het woord maar ook als een kracht.

De mens, spiritueel gezien, kent diverse openingen, monden, één daarvan is die mysterieuze opening in de kruin.

Osiris, zo zegt de Egyptische leer, stierf op de zeventiende dag, en dat betekent de paus, de tovenaer, de ego-mens.

Uit deze gestorven Osiris komt die tweeledige figuur van de Ster of de Verlossing voort.

De waterdrager van de zeventiende kaart schenkt Osiris de verlossing, de dood, zoals men zegt.

Deze verlossing is nog niet volkomen: de duif is nog niet geheel wit, de zespuntige ster staat nog omringd door de zeven sterren, of de zeven planeten.

Het Boven en Beneden zijn verbonden, er is een opgang en een verbintenis, maar niet die algehele vrijmaking.

Maar wat is dat eigenlijk?

Algehele verlossing ziet de mens altijd als een loskomen van iedere wet, van iedere band, van iedere verplichting of liefde.

De dwaas lijkt vrij, maar hij is vrijwillig teruggedaan op zijn Pad en daardoor heeft hij zich verbonden, geen vrijheid wenkt hem, zoals de zingende nar in de Engelse Tarot suggereert.

Vrijheid, zegt de mens, is het hoogste goed en toch brengt deze vrijheid hem geen vreugde, noch wijsheid.

Vrijheid betekent een innerlijke verbintenis!

Wie van de spirituele zoekers beseft dat?

Prometheus wist het, zoals de dwaas het wist.

Maar Prometheus was degene, die "vooruit ziet", zoals de dwaas door zijn innerlijke wijsheid de dingen vooruit ziet en daarom de juiste handeling volbrengt.

De tovenaars WIL vooruit zien en gebruikt daarvoor die belachelijke attributen zoals de middeleeuwse Tarot hem voorstelt.

Regeren is vooruitzien, zegt de volksmond.

Vooruitzien is heerser worden zou de Egyptische Tarot kunnen zeggen, en dat wil altijd zeggen: zichzelf beheersen op de spirituele manier.

Beheersing die vanuit de dwaas opstijgt en niet vanuit de wil en de wet.

De dwaas is vrij, hoewel hij gebonden is en daarom bezit hij kracht, en geen angst en kommernissen.

De door God geschapen ziel is vrij, is 't niet zo?

Deze vrijheid gaf hem de kans een dwaas te worden dan wel een goochelaar, een tovenaars.

Velen kozen het laatste.

Het lijkt zo geweldig om tovenaars te zijn, bewonderd door de medemensen, aanbeden door de zwakken, eveneens geweldig lijkt het om een keizer te zijn of een paus, maar hun gevangenis is bedompt en zij stikken erin.

De gevangenis van de dwaas is het AI en dit AI ademt leven en licht daar de poorten steeds geopend blijven.

Het AI is uw Tehuis, de natuur is uw tijdelijke gevangenis, maar ook daarbinnen zoudt u kunnen ademen op spirituele wijze wanneer u de Poort geopend zoudt willen houden als één die doorlopend wakende is.

Hoe men het ook beziet: er is geen ontkomen aan, de wake aan de poort met alle risico's daaraan verbonden moet volbracht worden.

Het "Ja" van de kandidaat betekent tevens zijn Thuiskomst in die Vrijheid van weleer.

14. De Wagen van Osiris - 7, Hebreeuwse letter Zain (zahyin)

Wanneer de mens waarlijk een spiritueel leven leidt, komt er in dat leven een moment van beslissing, en dat is bepalend voor zijn gehele verdere levensloop.

Zoals de geboorte bepaalt of de mens een spiritueel type wordt, zo ligt de beslissing, de val en de overwinning eveneens, als embryo, in deze mens verborgen.

Het ligt aan het individu of hij de geboortestonde van deze hemelse mens zal meemaken of niet.

Velen zeggen ernaar te verlangen, maar zij willen zich daarvoor geen geboorteweeën of vermoeienissen getroosten.

In het beslissende moment is de twijfel verdwenen, men kan niet meer heen en weer gaan tussen materie en geest.

De keuze ligt bij de geestelijke geboortestonde en dus zal deze magiër - neofiet de risico's van zo'n geboorte moeten ondergaan en accepteren.

Wel, de mens van de Keuze is beslist een veranderd mens; hij is uitsluitend spiritueel gericht, hij kent niet de twijfels en de angsten, noch de overwegingen van de halfslachtige kandidaat.

Dit is klaar aangetoond in de zevende kaart, de Wagen van Osiris.

De neofiet is uit zijn bezinning en zijn spirituele inkeer naar buiten getreden; ieder mens behoort zo'n geestelijke voorbereiding te kennen, het is een tijd van overleg:

Wat doe ik? Ga ik verder? Welke weg kies ik?

Meestal storten de zoekers zich impulsief in de één of andere leer, zonder zich af te vragen:

Wat wil ik eigenlijk?

Voordat de zoekende mens zich tot een leer wendt, behoort hij zich bezonnen te hebben op zijn levensweg en deze kan niet veranderd worden door leerstellingen, maar slechts door een absolute innerlijke verandering van de neofiet, d.w.z. verbreking van zijn banden met het ego, alle driften en begeerten, verlangens stilleggen, kortom, de dwaas van het begin moet in deze mens werkzaam worden en dit kan op zeer jeugdige leeftijd dan wel op een rijpere leeftijd gebeuren.

Alles hangt af van die innerlijke schok, die werkt als een bliksemingslag.

Plotseling - althans schijnbaar - ziet deze mens dat hij alles verkeerd heeft aangepakt, dat hij tot dan toe slechts speelde, de kaarten van de Tarot schudde en voor zich op tafel gooide om te zien waar de Joker (de kans) zich bevond.

Heel het leven van de aarzelende mens is een tarot-SPEL, de diepten van de bedoelingen ontgaan hem, en zo hij ze al ziet, legt hij deze op een occulte, dan wel dogmatische wijze uit, zodat hij geen risico's behoeft te riskeren.

De enige die het risico accepteert is de Osiris, de Hermes, de Prometheus, de Christus en de dwaas.

Wij zijn maar al te dikwijls goochelaars van het leven, soms lukt ons experiment, dan weer mislukt het, maar altijd weer zien wij kans er overheen te lopen als de zingende wandelaar, de nar die de realiteit schuwt.

De realiteit verbergen is het enige doel dat de mens boeit, en dit streven heeft zich uitgedrukt in de kaarten van de gemoderniseerde Tarot.

Alles is een spel geworden: spiritualiteit, het gevecht van het levens, het streven van de ziel, de tegenstand van het ego. En dit spel werd verrijkt door literatuur, poëtische ontboezemingen, intellectuele studies, interessante bezigheden.

Alle attributen van de goochelaar of de tovenaer zijn aanwezig en allen worden gebruikt.

Daarom wordt de wereld geregeerd door de keizer en de keizerin van de materie, en door de paus en de pausin van de dogmatische religie.

De mensheid heeft het Tarotspel ter hand genomen en de hoogste kaart getrokken die zij, volgens haar gaven, trekken kon!

De paus, de keizer en alle verdere diepzinnige gegevens blijven toegesloten. De zielehunkering van de mens is als een gevangen leider geworden, een paus, zijn ego is de keizer, en de mensen zijn de slaven van beiden.

Wordt de mens door hen niet her- en derwaarts gezonden door het land van het levens en is het in zijn ogen, vooral heden, niet onaanvaardbaar geworden om een dwaas te zijn?

Wie wil nog een dwaas zijn in deze tijd?

Wie wil de eenling zijn, die wordt uitgelachen en gehoond?

Kijk maar naar het streven van de eenlingen, zij gaan alle onder door de bespottung en worden weggehoond of zij vallen door wilszwakte, omdat zij geen dwaas willen schijnen.

Nimmer tevoren lijkt het moeilijker te zijn geweest dan heden om een dwaas te zijn! De spotters zijn in hoeveelheid toegenomen, de onwetenden vermeerderen hun aantal en de slaven zijn nog niet positief in opstand gekomen tegen ketenen en meesters.

De hedendaagse tijd is een tijd van splitsing, het is de tijd van "het gekozen worden" of het zelf kiezen.

Hoe kan men verwachten dat uit verdeeldheid eenheid ontstaat? Hoe kan men menen dat uit deze veelheid van spirituele keuze de juiste keuze gedaan kan worden?

Religio betekent inwijdingsweg tot God, terugkeer tot het oorspronkelijke begin, en zij houdt geen dwaalwegen en intellectuele studies in.

Zodra de mens zijn innerlijke beslissing heeft genomen bestijgt hij zijn zonnwagen, zijn omloop door de stof wordt vast en zeker, en hij laat zich dienen door de natuur. Geen enkele misleiding kan hem bereiken, want de planeten, zoals men zag in de kaart van de Ster, dienen hem.

Men kan deze beheersing van de stof weer zien in de tekening van de vier zuilen: water, vuur, lucht en aarde, die bekroond worden door de drie vijfpuntige sterren: geest, ziel en lichaam.

De wagen is vierkant, de realiteit van de stof, en hij wordt voortgetrokken door twee sfinxen, een zwarte en een witte sfinx.

Door deze mens is het mysterie van de sfinx opgelost en haar bedreiging deert hem niet meer, integendeel, hij spant de sfinx, de tempelwachters vóór zijn wagen en zij zullen hem voeren waarheen hij wil.

Hij is benijdenswaardig, deze Osiris, want hij kent niet meer de innerlijke strijd die zoveel mensen teistert, dat moeizame gevecht tussen ziel en ego, dat er eigenlijk in het geheel niet hoeft te zijn.

Zou de mens een intensieve innerlijke bezinning hebben gekend, alvorens hij met zijn zoekersweg was aangevangen, dan zou de strijd waarover hij zo veelvuldig spreekt niet zijn deel zijn geworden, die strijd zou beslist worden door de Innerlijke Strijder, zoals in de De Stem van de Stilte wordt gezegd.

Maar deze Innerlijke Strijder komt bij ons niet zo dikwijls aan het woord.

De linkerhand van Osiris is verbonden, door zijn staf, met de vier zuilen en leidt tegelijkertijd de beide sfinxen. Hij gaat de weg van het hart dwars door de elementen van de natuur heen, terwijl de sterren van een nieuwe geboorte boven zijn weg lichten.

Op zijn rechterschouder is de driehoek van de geest geestes te zien, gedragen door de cirkel van de eeuwigheid; driehoek en cirkel zijn met elkaar verbonden en dus onscheidbaar. Het is het schild dat hem tegen de aanvallen zal beschermen, de geest overwint altijd de stof, hoezeer dit ook anders schijnen mag.

Zijn vierkante wagen heeft een wiel met vier spaken, weer die verbintenis tussen materie en geest.

Maar de materie is hier ondergeschikt, de heerser is uit zijn bezinning opgestegen en hij heerst over alle aanzichten van zijn eigen natuur.

Juist daardoor bestijgt hij een wagen, zal hij de beweging kennen die hem vooruit brengt.

Hoevelen van de zoekende mensen kennen die vooruitgaande beweging die door niets wordt tegengehouden?

Denkt men niet veelal dat men stilstaat?

En waardoor komt dat?

Stilstand is geen rust, geen bezinning, maar altijd een kristallisatie. Men kan kristalliseren in zijn ideeën, in zijn gedachtebeelden, in zijn leringen.

Een mens op de spirituele weg van de hermetische inwijding gaat van fase tot fase, maar iedere fase brengt hem verder.

Hij gaat nooit terug!

Slechts de goochelaar gaat terug, herhaalt zijn trucs, want hij wordt teruggestuurd bij de fase van de beslissing.

Deze beslissende fase van de zesde kaart draagt het teken van Venus, die de kandidaat niet laat gaan voordat zij hem heeft beproefd, en valt die proef in het nadeel van de neofiet uit, dan belet zij hem dóór de poort te gaan, zij wordt dan een sfinx, een leeuw met een vrouwenhoofd, die deze mens vernietigen zal.

Zo gaat zo'n zoeker de weg van de herhalingen en hij bemerkt het niet, dat is nu die dronk van vergetelheid van Venus, dat is die misleiding in het bloed: men is een slachtoffer, een slaaf van Jezébel, de courtesane, en men weet het niet.

Het komt zelfs zover dat men allerlei excuses vindt voor zijn gedrag, en tenslotte verheugt men zich in dit spel.

Heeft de goochelaar geen plezier in zijn trucs en gaat de nar niet zingend en opgewekt zijn weg?

Zo'n leven is één grote leugen geworden en de mens zelf is de verpersoonlijkte leugen, omdat hij zich verschuilt achter zijn persoonlijkheid, zijn masker.

Hij is bezeten door de angst voor de vernietiging, voor een spel met de dood van het ego en hij bemerkt niet dat hij verslonden werd door de sfinxachtige Venus, die zo schoon schijnt.

15. De Vernietiging - 16, de Hebreeuwse letter Ayun (ahyin)

Een Osiris op de zonnwagen kan de vernietiging geen angst meer aanjagen, integendeel, hij rijdt recht door deze ruïnen van zijn oude mens heen en daarom toont de tegenovergestelde kaart van de Wagen van Osiris, de Vernietiging - kaart 16, met de Hebreeuwse letter Ayin (ahyin).

Osiris op de zonnwagen draagt het teken van de letter Zain (zahyin), hetgeen wil zeggen: zwaard.

Hij heeft zijn ridderzwaard, het zwaard van Michaël opgeheven en daarom rijdt hij op het hol van de draak toe, wetende waar deze huist.

De bliksem op kaart 16, van de Verbreking is als de innerlijke blikseminslag die genoemd werd, hij vernietigt alles wat oud en voorbijgegaan is en zelf het oude ego verdwijnt, het stort met het hoofd omlaag uit zijn oude gebouw.

Er is geen leven meer in dat ego, zoals de geknakte boom weergeeft, deze boom des levens, deze ongoddelijke levensader is afgesneden.

Deze fase is één van de zozeer gevreesde beproevingen, waarvoor de goochelende neofieten beangst zijn. Slechts de dwaas deert niets en daarom loopt hij verder.

De kaart van de Verbreking of Vernietiging draagt het getal 16; in de kabbala is het zestiende Pad het Pad van Glorie en Overwinning, terwijl de occulte numerologie het een getal van beproeving, angsten en noodlot vindt.

Zie hier weer die tegenstelling!

De oude kabbala zag door de verbreking heen, de occulte zienswijze ziet slechts de uiterlijke kant.

Wanneer Osiris tegenover deze Verbreking staat, ziet hij deze niet als een noodlot, maar als een overwinning.

Eindelijk geschiedt hetgeen zovelen hopen: het oude ego is door de bliksem getroffen en stort naar beneden, omgekeerd, gelijk de gehangene.

U kent het symbool: zodra het ego gehangen wordt is het saturnale bekkenheilighdom naar de hemel gekeerd en het ego valt van de troon in het hoofd.

De wetten zijn omgekeerd, het goud van deze wereld is als lood bij God en het lood is hemels goud geworden.

Voor iemand die zo'n Osiris wordt, is alles in het leven ook omgekeerd: wat is het goede, wat is het kwade?

Hetgeen hij voorheen als goed zag bleek kwaad en omgekeerd.

De Verbreking schenkt deze mens een totale ommekeer, die hem een taal doet spreken die onbekend is bij hen die de oude wet dienen.

De overwinning van de geestelijke mens is tegelijkertijd een verlies voor het ego. En nog is het einde niet in zicht, maar de beproevingen zijn als een vreemd landschap geworden, waar de Wagen van Osiris doorheenstormt.

Is het land waarin het hol van de draak ligt niet altijd vergiftigd door diens adem?

Daarom. hoe dichter men zijn hol nadert, des te onaangener wordt het landschap, de beproeving, maar dat is een teken van de overwinning en nooit een voorbode van noodlot of falen.

Wanneer de neofiet zo'n mens geworden is, deren hem geen aanvallen, geen hoon, want hij heeft zijn blik gericht op een zeker doel, en hij weet dat er anderen na hem komen, die zich vastklemmen en zich getroosten met zijn overwinning.

Want hetgeen hij kan, zullen anderen kunnen.

De falende mens stelt zich tevreden met herhalingen, omdat zijn creatief vermogen hem ontnomen werd, en dat wil zeggen dat de scheppende Adem van God hem heeft verlaten.

De Osiris-mens blijft scheppende uit de Geest en daarom ziet hij alles om zich heen als tijdelijke vormen, als dode lichamen, en voor deze ziellose vormen is hij nimmer beangst.

Hij kan slechts medelijden gevoelen en hij wil het Vuur halen, en de draak doden, want dat wat hij heeft leren kennen, gunt hij ook anderen.

Dit is nu die mysterieuze verbintenis die de oppervlakkige vrijheidsstrevers niet kennen.

Osiris, Hermes, Prometheus en de Dwaas, zij gaan voorwaarts, omdat zij van binnenuit MOETEN.

Geestelijk scheppen, geestelijk leven brengt liefde-verbintenissen die uit de ziel voortkomen en niet in het brein van een courtisane zijn ontstaan.

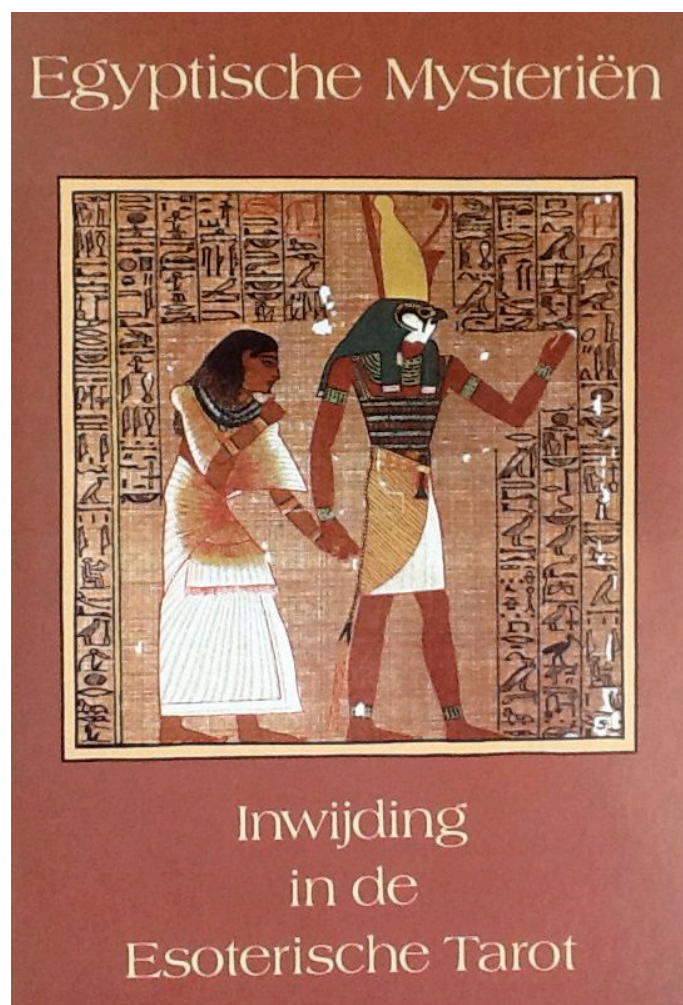
Deze liefde-verbintenis kan wellicht bitterheid meebrengen, maar er is geen roos zonder doornen, men moet hen beiden accepteren.

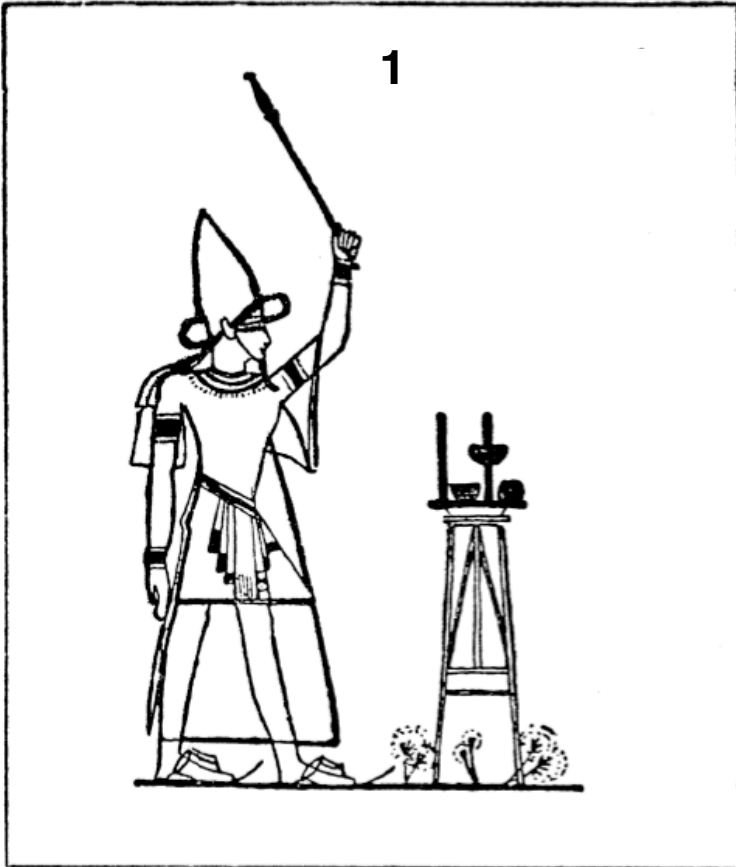
Zij, die de Venus van de lagere schoonheid en bevrediging zoeken, willen een roos zonder doornen en zo'n roos is nimmer door de Materia Mater geschapen.

Helaas kan Osiris geen weg voor de achter hem komende neofiet bewandelen, want ieder mens bewandelt zijn eigen weg, ontvangt zelf zijn wijdingen en beslist zelf wie hij kiest: de dwaas of de tovenaer.

Wij hopen dat u reeds gekozen heeft, en zo u nog niet kiezen kunt:

Moge wijsheid uw deel worden, opdat de dwaas u zijn Tehuis binnenvoere!

3

4

20

19

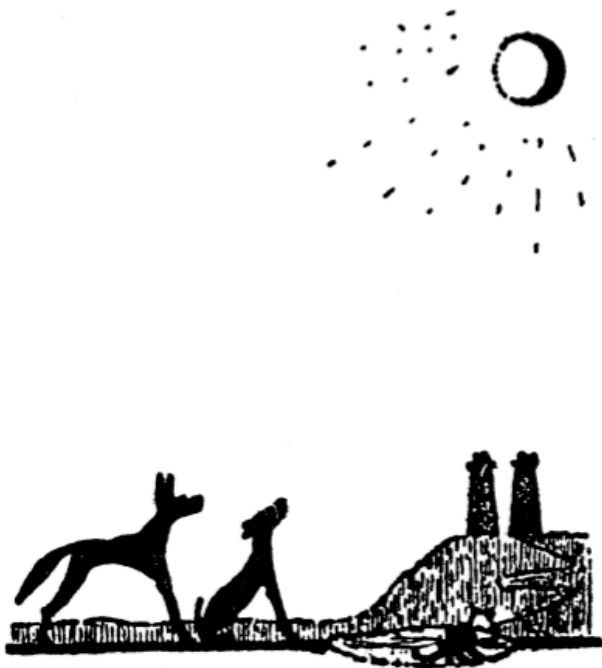
5

6

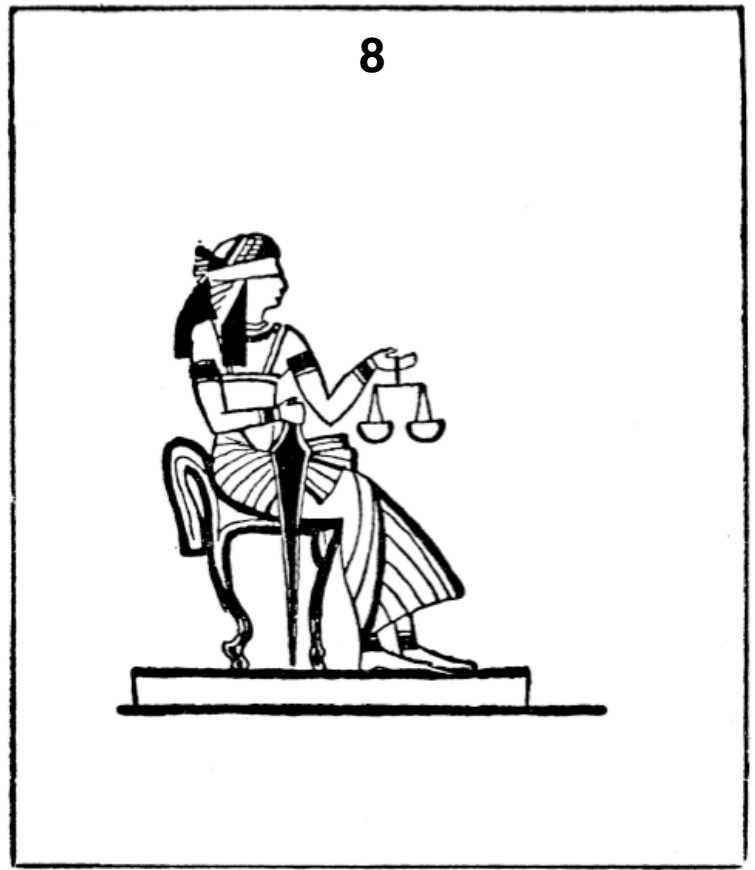

18

17

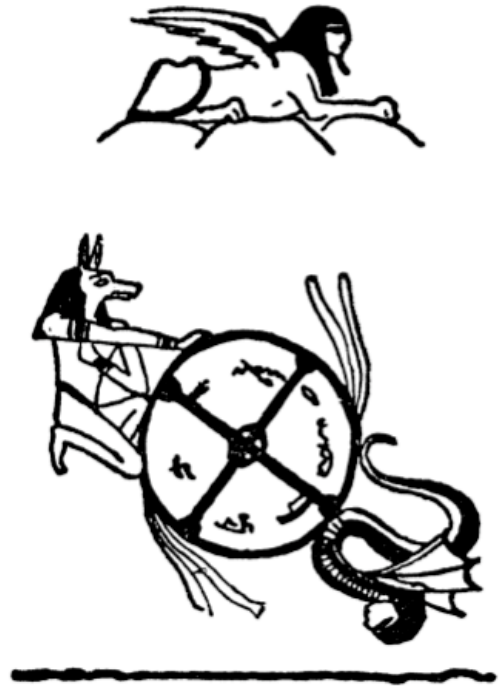

9

10

14

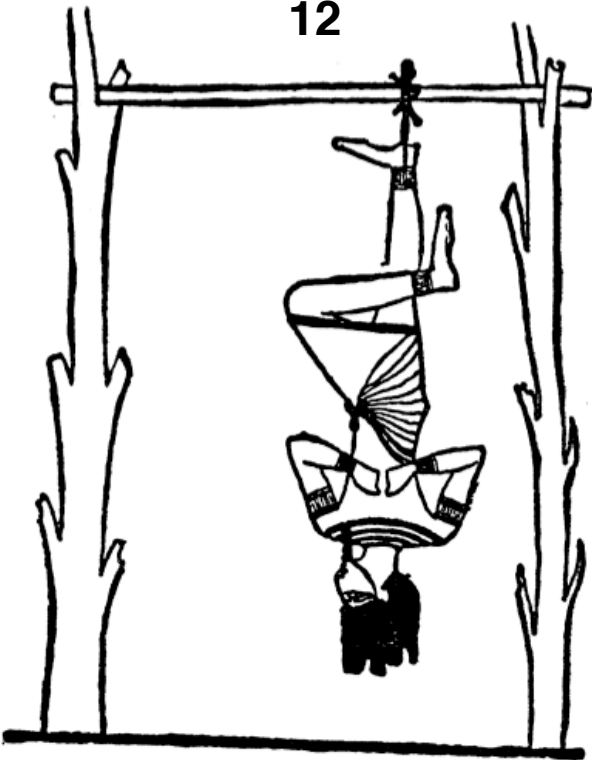
13

11

12

Tarot van Memfis

1. De Magiër
2. De Hogepriesteres
3. De Heerseres
4. De Heerser
5. De Hogepriester
6. De Beslissing
7. De Wagen
8. Gerechtigheid
9. De Pelgrim
10. Het Levensrad
11. Kracht
12. De Gehangene
13. De Dood
14. Gematigdheid
15. De Duivel
16. De Toren
17. De Ster
18. De Maan
19. De Zon
20. De Onsterfelijkheid
21. Alles in Allen

Boek: De Egyptische Oergnosis en haar Roep in het Eeuwige Nu, deel 1

De Hermetische geschriften, vooral de 18 boeken van het Corpus Hermeticum, zijn een neerslag van ervaringen met de wereld van de geest. Het zijn wijsgerige uiteenzettingen, die een wegwijzer bieden naar die geestelijke wereld.

Jan van Rijckenborgh, één van de oprichters van het Lectorium Rosicrucianum, ontsluit in zijn verklaringen, uitgegeven in 4 delen, de toegang tot deze ervaringen. Hierbij voert hij meer een diepgaand gesprek met de lezer, dan dat hij zich verliest in abstracte filosofische beschouwingen. De waarheid die in het Corpus Hermeticum en de Tabula Smaragdina tot uitdrukking komt, noemt Van Rijckenborgh 'de Egyptische Oergnosis'!

Hoewel de teksten in het begin van onze jaartelling, ten tijde van het Hellenisme, op schrift gesteld zijn, voeren zij terug tot ver in de Egyptische geschiedenis. Zij laten de kennis der waarheid, de gnosis, opvlammen, door de grote filosofische vragen aan de orde te stellen die het Avondland sinds zijn oorsprong begeleiden.

Hoe is de verhouding tussen geest en natuur, tussen ziel en materie? Kan de mens God kennen, en hoe kan hij dat? Wat is goed, wat is kwaad? Bestaat er onsterfelijkheid en verlossing voor de mens, en hoe wordt zij verkregen? Deze vragen worden aangesneden in dialogen, enerzijds tussen Pymander en Hermes, anderzijds tussen Hermes en Tat, resp. Asklepios. Het gaat hier niet om personen, maar om geestelijke en zielenkrachten in de mens.

De naar de geest zoekende menselijke ziel, Hermes, ontmoet Pymander, de geest, en wordt door hem verlicht. De verlichte ziel, Hermes, geeft haar wijsheid door aan Tat en Asklepios, de zich heroriënterende wil en het zich heroriënterende verstand van de mens. In zijn verklaringen gebruikt J. van Rijckenborgh gnostieke, Manicheïstische, Kathaarse, Paracelsistische en Boehmistische elementen

In het eerste deel zet Jan van Rijckenborgh aan de hand van twee boeken van het Corpus Hermeticum de fundamentele toestand van de mens uiteen. Deze is gebonden aan het tijdelijke, terwijl de eeuwigheid zijn bestemming is.

[KLIC HIER OM DE EGYPTISCHE OERGNOSIS 1 TE BESTELLEN](#)

